

Aa

A¹, **a**, ουδ. ή θηλ. (ενν. littera), άκλ. «A», το πρώτο γράμμα του λατ. αλφαβήτου, φωνήεν. Αντιστοιχεί στο πρώτο γράμμα του ελλ. αλφαβήτου Α, α («άλφα») και προφέρεται ως «α». Απαντά είτε ως δηλωτικό έναρξης, Lucil. 351: A primum est, hinc incipiam, είτε ως απλό γράμμα, Cic. Div. 1.23: sus rostro si humi A litteram inpresserit. Διπλό α δηλώνει μακρό φθόγγο, Lucil. 352: aa primum longa, <a> brevis syllaba.

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ: **1.** (κύριο ον.) **a. A.** = *Aulus*, Αύλος, CIL 1.756.2: L. PISONI A. GABINIO COS. **β. A.** = *Augustus*, Αύγουστος. **2.** (δικαστικός όρος) **a. A.** = *absolvo*, αθώωνα (εξ ου και ο χαρακτηρισμός *salutaris littera*, σωτήριο γράμμα, στον Cic. Mil. 15). **β. A.** = *antiquo*, κατανηγίζω πρόταση νόμου. **3.** **A.A.A.** = *tresviri auro, argento, aeri (flando, feriendo)*, τριανδρία (υπεύθυνη) για (δηλ. το χύσιμο ή την κοπή του) τον χρυσό, άργυρο και χαλκό (του κρατικού νομισματοκοπείου), πρβ. Prob. 4.273.12. **4.** (σε χρονολογικές ενδείξεις) **a. a.d.** = *ante diem*, π.χ. a.d. III Kal. Nov. (= ante diem tertium Kalendas Novembres, στις 29 Νοεμβρίου [ρωμ. ημερολογίου]). **β. A.D.** = *anno Domini* (= μ.Χ.). **γ. a.u.c.** = *ab urbe condita*, από την ίδρυση της Ρώμης ή *anno urbis conditae*, από το έτος ίδρυσης της Ρώμης.

ā², ah, επιφ. [πρβ. ΑΕ *ā¹*]. Επιφ. που εκφράζει διάφορα συναισθήματα: θλίψη, στενοχώρια, οίκτο (Pl. Mil. 1324: a! ne fle, Calv. poet. 9: a virgo infelix, herbis pascaris amaris), ικεσία (Pl. Mer. 323: ah, ne di siverint!), έκπληξη, χαρά (Pl. Bac. 879: ah, salus mea, servavisti me), αντίρρηση (Pl. Cas. 366: ah, non id volui dicere), περιφρόνηση (Var. Men. 361: a artem praeclaram).

-ā¹. Επίθημα, το οποίο, προστιθέμενο στη θεματική ρίζα ρημάτων, σχηματίζει ουσιαστικά αρσ. γένους που δηλώνουν πρόσωπο που ενεργεί (π.χ. scriba <scribo + a¹>, συνήθ. σύνθετα (π.χ. advena <advenio + a¹>).

-ā². [αρχ. λατ. -ād (αρχικά αφ. θηλ. επιθ.)]. Επίθημα, το οποίο, προστιθέμενο στη θεματική ρίζα κυρίως επιθέτων σε -ter¹, σχηματίζει επιρρήματα (που χρησιμοποιούνται και ως προθ.), π.χ. citra <citer + a², extra <exter + a²>.

Āārōn (ή **Ārōn**), αρσ. άκλ. [Εβρ., χριστ. Ε *Ααρών*]. Μέγας αρχιερέας των Εβραίων, Vulg. Exod. 4.14.

Āārōneus (ή **Ārōn-**), **-i**, επιθ. [Aaron + eus]. «Ααρώνιος», σχετιζόμενος με τον Ααρών, (...) του Ααρών, Paul. Nol. Carm. 25.28.

āb, abs, ā (επίσης **aps, af**), πρόθ. [ΑΕ *āpō, āψ*]. ΜΟΡΦ. Η πρόθ. ab χρησιμοποιείται κανονικά πριν από φωνήεν και h, συχνά πριν από σύμφωνο νγρά, ένρινα, συριστικά και το συμφωνικό i, περιστασιακά πριν από άλλα σύμφωνο. Η abs ή aps πριν από t, c και q. Η af απαντά σε πρώιμες επιγραφές (πρβ. Cic. Orat. 158: insuavissima praepositio est af, quae nunc tantum in accepti tabulis manet). Η Α απαντά και με τη μορφή aa (βλ. Α¹), CIL 1.587: AA CETERIS VIATORIBVS. ΣΥΝΤ. κανονικά + αφ. (+ at. σε επιγραφές) / επίσης + επιρ.

ΚΥΡΙΑΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ: **A.** απομάκρυνση, απόσταση, (δια)χωρισμός (1-5). **B.** σημείο εκκίνησης, καταγωγή, προέλευση, παρέμβαση (6-14).

A.1a. (μετακίνηση) από, Liv. 2.5.6: a ceteris ... omnium in se averterant oculos, Cic. Att. 4.9.1: venit etiam ad me in Cumanum a se (= από το σπίτι του). **β.** (μεταβολή από μία κατάσταση σε άλλη) Liv.

3.56.4: ab libertate in servitute. **γ.** (απομάκρυνση, απουσία) από, μακριά από, Ter. Hau. 399: dum abs te absum. **δ.** (χωρισμός, διαχωρισμός) από, Cic. Rep. 2.39: seniores ... a iunioribus divisit. **2a.** (απόσταση στον χώρο) από, Caes. Gal. 4.1.1: flumen Rhenum transierunt non longe a mari. **β.** (απόσταση στον χρόνο) από, μετά, αφότου, Tac. Hist. 1.37: septem a Neronis fine menses sunt. **3.** (απαλλαγή, ανακούφιση) από, Liv. 7.1.7: ab seditione et a bello quietis rebus. **4a.** (παρεμπόδιση, συγκράτηση) από, Cic. Catil. 1.33: hunc ... a vita fortunisque civium omnium arcebis. **β.** (προστασία, προφύλαξη) από, ενάντια σε, Cic. Man. 19: a quo periculo prohibere rem publicam. **γ.** (αντιπάθεια, αποστρέφω) από, Balb. Att. 9.7B.1: quam remotus sit ab omni crudelitate. **5a.** (απόκλιση, διαφορά, διάκριση [ποιότητας]) από, Acc. poet. 13 (8f): quae varia sint genera poematorum ... quamque longe distantia alia ab aliis, (διαφορά αντιλήψεων) Cic. Inv. 1.6: ab iis ... magnopere dissentimus. **β.** (έλλειψη σχέσης, ενδιαφέροντος) από, Ter. Hau. 77: humani nil a me alienum puto. / (έκφρ.) *haud ab re*, όχι άδικα, επωφελώς, Pl. Truc. 521: *haud ab re ... tibi alicui obvenit labos*.

B.6. από: **a.** (το άκρο, τα όρια ενός χώρου) Cic. N.D. 2.164: has ... terras ab oriente ad occidentem colunt. **β.** (την αρχή μιας χρονικής περιόδου) Sal. lug. 85.7: ita ad hoc aetatis a pueritia fui. **γ.** (την αφετηρία μιας διαδικασίας) Verg. Ecl. 3.60: ab Iove principium Musae. **7.** έπειτα από, μετά: **a.** (χρονικά) Ov. Met. 12.578: a sermone senis ... surrexere toro. **β.** (στη σειρά, στην κατάταξη) Hor. S. 2.3.193: Aiax, heros ab Achille secundus. **8.** εξαιτίας, χάρη σε (αιτιολ.), B. Alex. 30.3: ab ea victoria perterritis Alexandrinis, Tac. Ann. 15.49: initium coniurationi non a cupidine ipsius fuit. **9.** από: **a.** (δηλώνοντας τις ρίζες, την καταγωγή, προέλευση) Verg. G. 2.243: dulces ... a fontibus undae, Cic. Orat. 113: Zeno ... ille, a quo disciplina Stoicorum est. **β.** (ειδ., δηλώνοντας την παραγωγή λέξεων) Var. L. 8.14: ab equo equiso. **γ.** (δηλώνοντας την πηγή φόβου, κινδύνου) Catull. 15.9: a te metuo. **δ.** με το ρ. *cavere*, Pl. Rud. 833: quid est quod caveam? — Em! a crasso infortunio. **10.** από: **a.** (αίτηση) Enn. scaen. 322: ab iis drachumam ... petunt. **β.** (προσδοκία) Cic. Ver. 4.137: a Syracusanis prorsus nihil adiumenti exspectabam. **γ.** (μάθηση) Cic. de Orat. 2.37: si quid ab hac arte didicerunt. **δ.** (απόκτηση, αρπαγή) Cic. Ver. 5.127: tabula ab hostibus victis capta. **11.** (δηλώνοντας το ποιητικό αίτιο ή το πρόσ. που ενεργεί) από, Caes. Gal. 2.14.2: Aeduo a Caesare in servitute redactos. **12.** από, σε: **a.** (για κατεύθυνση) Pl. Mil. 607: nequis aut hinc aut ab laeva aut a dextera ... adsit. **β.** (με λ. που δηλώνουν μέλη του σώματος) Cels. 7.7.14.c: a posteriore parte caput eius ... minister contineat. **13a.** από την πλευρά (του, τής...). Liv. 22.16.3: ducenti ab Romanis, octingenti hostium cecidere. **β.** στο πλευρό (του, τής...), με (τον, την...), Nep. Dat. 6.6: coacti sunt cum iis pugnare, ad quos transierant, ab iis stare, quos reliquerant. **γ.** (για καθήκον ή αξίωμα που ανατίθεται σε δούλους) για, Cic. Att. 8.5.1: Pollicem servum a pedibus meum (= ακόλουθό μου, της συνοδείας μου). **14a.** όσον αφορά (τον, την...), ως προς (τον, την...), Pl. Cist. 60: doleo ab animo, doleo ab oculis. **β.** σύμφωνα με (τον, την...), Vit. 6.5.8: etsi non ab arte sunt imposita.

āb-, abs-, ā-, πρόθημα. Το ā- τίθεται πριν από αρ- χικό m- και v- (π.χ. amovere, avertere), το abs- πριν από c- και t- (abscondere, abstinere). Πριν από p- γίνεται asp- (aspello, asporto) και πριν από f- γίνεται auf- (aufero, aufugio). Προσδίδει σημασίες όπως: απομάκρυνση (abeo), τοπική ή χρονική απόσταση (absum, abanus), αφαίρεση (abrumpro), έλλειψη (amens), πληρότητα στο έπακρο (absurdus, abutor), ποιοτική διαφορά (absimilis).

Aba, -ae, θηλ. Άβα, όρος της Αρμενίας, Plin. Nat. 5.83.

ābactio, -ōnis, θηλ. [abigo + -tio]. Αλλαγή πορείας, Hier. Ierem. 1.5.15.

ābactivus, -a, -um, επιθ. [abigo + -ivus]. Κλεμμένος (για κοπάδια), CIL 9.2439.

ābactor, -ōris, αρσ. [abigo + -tor]. ΣΥΝΤ. + γεν.

1. ζωοκλέπτης (= → abigeus, → abigeator) Apul. Met. 7.26: meum vero Bellerophonem, abactorem indubitatum cruentumque percussorem criminantes. **2.** άρπαγας, κλέφτης, Firm. Astr. 6.31, Min. Fel. Oct. 5.

ābactus, -ūs, αρσ. [abigo + -tus²]. Αρπαγή, λαφυραγώγηση, Plin. Pan. 20.4: si tamen transitus ille non populatio fuit, cum abactus hospitem exerceret (sc. alter princeps).

Ābācūc (Hab-), αρσ. άκλ. [Εβρ., χριστ. Ε *Αββακούμ*]. Προφήτης των Εβραίων, Vulg. Hab. 1.1.

ābācus, -i (και **ābax, -ācis** κατά τον Prisc. 7.42), αρσ. [ΑΕ *āβαξ, -κος*].

1. τραπέζι, μπουφές με μαρμάρينو επάνω μέρος, Cato Agr. 11.3: mensas II, abacum I, arcam vestigiam I. **2a.** διακοσμητική πλάκα σε τοίχο, Vit. 7.3.10: veteribus parietibus nonnulli crustas excidentes pro abacis utuntur. **β.** επίπεδη τετράγωνη πλάκα στην κορυφή ενός κίονος, Vit. 4.1.11: eius autem capituli symmetria sic est facienda, uti, quanta fuerit crassitudo imae columnae, tanta sit altitudo capituli cum abaco. **3a.** πίνακας για αριθμητικούς υπολογισμούς, Pers. 1.131: nec qui abaco numeros et secto in pulvere metas scit risisse vafer. **β.** επίπεδη επιφάνεια για τη διεξαγωγή παιγνιδιών, Suet. Nero 22.1: cum ... eburneis quadrigis cotidie in abaco luderet.

ābaddir, ουδ. άκλ. ή **ābaddir, -iris**, αρσ. (μθ.) ΑΕ *βαϊτόλος* ή *βηθόλος*: ο λίθος που έδωσε η Ρέα στον Κρόνο για να τον φάει αντί του γιου του, Mythogr. 1.2.3.

Abaesamis, -īdis, θηλ. [ΑΕ *Αβασαμής, -ίδος*]. Π. της Αραβίας, Plin. Nat. 6.145.

ābaestūmō, -āre, (υποθετικό ρ., από το οποίο κατάγεται το ρ. → autumo). Nigid. στον Gel. 15.3.4: invenimus autem in comentario Nigidiano verbum "autumo" compositum ex "ab" praepositione et verbo "aestumo" dictumque intercise "autumo" quasi "abaestumo", quod significaret "totum aestumo" tamquam "abnumero".

ābaetō → abito.

ābāgio → adagio.

ābagmentum, -i, ουδ. [abigo + -mentum]. (ιατρ.) Φάρμακο που προκαλεί αποβολή, Th. Prisc. Med. 2.34 (αμφιβ.).

ābāgo → abigo.

Abalē, -es, θηλ. Αβάλη, π. της Αιθιοπίας, Plin. Nat. 6.79.

Abali, -ōrum, αρσ. πληθ. Αβαλοί, λαός της Ινδίας, Plin. Nat. 6.67.

ābaliēnatio, -ōnis, θηλ. [abalieno + -tio, πρβ. ΑΕ *ἀπαλλοτριώσεις*].

1. νόμιμη μεταβίβαση περιουσίας, Cic. Top. 28: abalienatio est eius rei quae mancipi est aut traditio alteri nexu aut in iure cessio inter quos ea iure civili fieri possunt. 2. απάρνηση, August. Psalm. 4.9.

ābaliēnātus, -a, -um, επίθ. [μτχ. του abalieno].

1. εχθρικός, δυσμενής, Cic. Inv. 1.21: sin erunt vehementer abalienati (sc. auditores). 2. (ιατρ.) νεκρωμένος, νεκρός, Quint. Inst. 8.3.75: ut medici abalienata morbis membra praecidant.

ābaliēnō, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + alieno, πρβ. ΑΕ *ἀπαλλοτριώω*]. ΜΟΡΦ. απρφ. ενεστ. abalienarier. ΣΥΝΤ. + ab(2).

1α. μεταβιβάζω νόμιμα σε κάποιον περιουσιακά στοιχεία, αποποιούμαι την κατοχή κάποια πράγματος, Cic. Ver. 4.134: ea quae acceperisset a maioribus vendidisse atque abalienasse, Cic. Agr. 2.55: in perpetuum a nobis abalienari in Paphlagoniae te nebris atque in Cappadociae solitudine licebit? β. (μεταφ.) απομακρύνω, αρπάζω, Pl. Cur. 174: nec prohibebit nisi mors meum animum aps te abalienaverit. 2. μεταστρέφω (κάποιον ή τη γνώμη του), τον αποτραβώ, τον αποξενώνω από κτ, Rhet. Her. 4.22: utrum animos sociorum ab te publica removebas et abalienabas an non? 3. (ιατρ.) αναισθητοποιώ, νεκρώνω, Larg. 180: mentem soporat sensuque abalienat (sc. opium). 4. (έκφρ.) *mente abalienari*, θολώνει το μυαλό μου, ζαλιζόμαι, Larg. 181: altercum ... qui biberunt, caput grave venisque distensum habent, mente abalienantur. 5. απομονώνωμαι, Ambr. Isaac. 3.6 και Fug. 8.51.

Abālītēs, -i, αρσ. [ΑΕ *Αβαλίτης, Αβάλ-*]. Κόλπος στην Ερυθρά Θάλασσα, Plin. Nat. 6.174.

ābaliūd, επίρ. [ab + aliud]. Από μιαν άλλη πλευρά, Tert. Nat. 1.9.

Abālus, -i, θηλ. Άβαλος, νησί στις βόρειες ακτές της Γερμανίας, Plin. Nat. 37.35.

ābambūlō, -āre, αμτβ. [ab + ambulo]. Απομακρύνωμαι, φεύγω μακριά, Paul. Fest. 24.17: abambulantes abscedentes.

ābāmīta, -ae, θηλ. [ab + amita]. Αδελφή του προπαπάπου, προπρογιαγιά, Gaius Dig. 38.10.3: abamita (id est abavi ... soror).

ābantē, επίρ. και πρόθ. [ab + ante].

1. (επίρ.) μπροστά, CIL 6.2899: MONIMENTVM ... CVM TERRVLA PVRA ABANTE. 2. (πρόθ. + αφ. ή αιτ.) ενώπιον, μπροστά, Inscr. Grut. 717.1: ABANTE OCVLIS PERENTIS, VL. Gen. 3.8.

Ābantēus, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *Αβάντειος*]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Άβαντα, Ov. Met. 15.164.

Ābantīādēs, -ae, αρσ. [ΑΕ *Αβαντιάδης*].

1. (μυθ.) γιος ή απόγονος του Άβαντα, Ov. Met. 4.607 (ο γιος του Άβαντα: ο Ακρίσιος), Ov. Am. 3.12.24 (ο δισέγγονός του: ο Περσέας). 2. (πληθ.) λαός της Εύβοιας, Stat. Theb. 7.370.

Ābantias, -ādis, θηλ. [ΑΕ *Αβαντιάς, -άδος*]. Αρχαία ονομασία της Εύβοιας, Plin. Nat. 4.64.

Ābantius, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *Αβάντιος*]. Ευβοϊκός (πρβ. → Abantias), (...) της Εύβοιας, Stat. Silv. 4.8.46.

ābarceō (επίσης *aberceo*), **-ēre**, μτβ. [ab + arceo]. Κρατώ μακριά, εμποδίζω, Paul. Fest. 14.24: abarceat prohibet.

Ābāres (ή *Avares*), **-um**, αρσ. [ΑΕ *Άβαροι*]. Σκυθικός λαός, Isid. 9.2.66.

Ābārimon, θηλ. [ΑΕ;]. Αβαριμών, περιοχή της Σκυθίας, Plin. Nat. 7.11.

Ābāris, -idis, αρσ. [ΑΕ *Άβαρις*]. ΜΟΡΦ. αιτ. Abarim και -in. Όν. διαφόρων μυθικών προσώπων, Verg. A. 9.344, Ov. Met. 5.86, V. Fl. 3.152, Sil. 10.134.

Ābārītānus, -a, -um, επίθ. [Abaris + -(t)anus]. Αβαριτανός, προερχόμενος από την π. της Αφρικής Άβαρις, Plin. Nat. 16.34.

ābartīcūlāmentum, -i, ουδ. [ab + articulamentum]. Άρθρωση, Placit. 23.2.

Ābas, -antis, αρσ. [ΑΕ *Άβας, -αντος*]. (μυθ.) Όν. διαφόρων μυθικών προσώπων, κυρίως ενός βασιλιά του Άργους, Verg. A. 3.286.

ābascantus, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *άβασκαντος*]. (χριστ.) «Αυτός που δεν βασκαίνεται, ένας από τους «Αιώνες» του γνωστού αιρεσιάρχη Ουαλεντίου, Tert. Scorp. 10.

Abasgi, -ōrum, αρσ. [ΑΕ *Άβασγοί*]. Λαός της Κολχίδας, Novel. 28. praef.

Abātos, αιτ. Abaton, θηλ. [ΑΕ *άβατος*]. Άβατος, νησί στον Νείλο, Luc. 10.323, Sen. Nat. 4.2.7.

ābaudiō, -īre, μτβ. [ab + audio]. Ακούω, VL. Exod. 7.4.

ābāvia, -ae, θηλ. [ab + avia]. Προπρογιαγιά, Gaius Dig. 38.10.1.6.

ābāvuncūlus, -i, αρσ. υποκορ. [ab + avunculus]. Πολύ παλιός θείος, αδελφός της προπρογιαγιάς, «προπροθεϊούλης», Gaius Dig. 38.10.3.

ābāvus, -i, αρσ. [ab + avus].

1. προπροπάππος, Pl. Per. 57: pater, avos, proavos, abavos, atavos, tritavos. 2. πρόγονος, Sen. Cl. 1.10.1: ignovit abavus tuus (sc. Caesar) victis.

ābax, -ācis → abacus.

abba, αρσ. άκλ. [Εβρ., χριστ. Ε *άββā*]. (χριστ., για τον θεό) Πατέρας, Vulg. Marc. 14.36.

abbās, -ātis, αρσ. [Εβρ., χριστ. Ε *άββās*]. (χριστ.)

1. «πατήρ», τίτλος σεβάσιμων μοναχών, Cassian. Inst. 5.29. 2. επικεφαλής εκκλησιαστικής κοινότητας, ηγούμενος, Sid. Ep. 7.17.4.

Abbassium, -i, ουδ. [ΑΕ *Άμβασιον*]. Π. της Φρυγίας, Liv. 38.15.15.

abbātissa, -ae, θηλ. [abbas]. (χριστ.) Ηγουμένη, Greg.-Tur. Hist. 10.16.

abbibō, -ēre: αντί του → abibō.

abbīō, -āre, μτβ. [αμφ.]. Φιλώ στο στόμα, Gloss. 2.472.8.

abbrēviārium, -i, ουδ. [abbrevio + -arium]. Επιτομή, Hadr. I. Ep. p. 600.

abbrēviātio, -ōnis, θηλ. [abbrevio + -tio]. Επιτομή, σύντμηση, «λόγος συντετμημένος», Vulg. Isa. 10.23.

abbrēviātor, -ōris, αρσ. [abbrevio + -tor]. Επιτομέας, Isid. Prooem. 89.

abbrēviō, -āre, μτβ. [ad + brevio]. Συντομεύω, «συντέμνω το λόγο», Vulg. Isa. 10.22, Rom. 9.28.

Abdālōn̄mus, -i, αρσ. [ΑΕ *Αβδαλόνημος*]. Βασιλιάς της Σιδόνας, Iust. 11.10.8.

Abdara, -ae, θηλ. Άβδαρα (Ε), π. της Βατικής (σήμ. Adra), Plin. Nat. 3.8.

Abdēra, -ōrum, ουδ. πληθ. και **Abdēra, -ae**, θηλ. [ΑΕ *Άβδηρα*].

1. π. της Θράκης, παροιμιώδης για την ανοησία των κατοίκων της, Liv. 45.29.6 (ουδ.), Gel. 5.3.3, Ov. Ib. 465 (θηλ.). 2. (μεταφ., ως κοροϊδία για τη σύγκλητο των Ρωμαίων) χώρος ηλιθίων, «τρελοκομείο», Cic. Att. 4.17.3: hic Abdera non tacente me.

Abdērīta (και **-ēs**), **-ae**, αρσ. (ουσ. και επίθ.). [ΑΕ *Άβδηρίτης*]. Κάτοικος των Αβδήρων ή προερχόμενος από τα Αβδηρα, Cic. Brut. 30: Protagoras Abderites, Liv. 43.4.8: Abderitae legati.

Abdērītānus, -a, -um, επίθ. [Abderita + -anus]. Αβδηριτανός, καταγόμενος από τα Αβδηρα, Mart. 10.25.4.

abdicābilis, -is, -e, επίθ. [abdicō + -bilis]. Απαρνήσιμος, αυτός τον οποίο κάποιος μπορεί να απαρνηθεί, Verec. Satisf. 78.

abdicātio, -ōnis, θηλ. [abdicō + -tio]. ΣΥΝΤ. + γεν.

1. παραιτήση (από αξίωμα), Liv. 6.16.8: amotus post triumphum abdicacione dictaturae terro. 2. απάρνηση, αποκήρυξη, αποκλήρωση, Plin. Nat. 7.150: abdicatio Postumi Agrippae post adoptionem.

abdicāviō, επίρ. [abdicativus + -e]. Αποφατικός, αρνητικός, Capel. 4.409.

abdicātivus, -a, -um, επίθ. [abdicō + -ivus]. Αποφατικός, αρνητικός, Capel. 4.397.

abdicātrix, -icis, θηλ. [abdicō + -trix]. Απαρνήτρια, Salv. Eccl. 2.52.

abdicātus, -i, αρσ. [μτχ. του abdicō]. Αποκληρωμένος γιος, Quint. Inst. 3.6.96: abdicatus ne quid de bonis patris capiat.

abdicō, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + dico]. ΣΥΝΤ. + αφ. (1αι) / + απρφ. (2) / απολ. (1αι).

1α. παραιτούμαι (από κπ αξίωμα, δικαίωμα): **i**. (αυτ., + αφ.) Cic. Catil. 3.14: cum se praetura abdicasset, Liv. 5.31.8: consules magistratu se abdicassent. **ii**. (όχι αυτ., + αφ. ή απολ.) Cic. N.D. 2.11: senatus ut abdicarent consules; abdicaverunt. **β**. εγκαταλείπω / παραδίδω (αξίωμα), Sal. Cat. 47.3: abdicato magistratu. **γ**. αποπέμνω / εκθρονίζω (βασιλιά), Plin. Nat. 6.89: eligi regem a populo senecta clementiaque, liberos non habentem, et, si postea gignat, abdicari. 2. (+ απρφ.) αρνούμαι όπτι, Pac. trag. 55: mortem ostentant, regno expellunt, consanguineam esse abdicant. 3α. αποκηρύσσω, απαρνούμαι (κπ συγγενή, σχέση), Liv. 40.11.2: eum sibi te abdicato patre in locum tuum vindictiam. **β**. αποκληρώνω, Suet. Aug. 65.1: Agrippam brevi ob ingenium sordidum ac ferox abdicavit seposuitque Surrentum. 4α. απορρίπτο, αποδοκιμάζω (κπ πρακτική, συνήθεια), Pac. trag. 343: te repudiio nec recipio: naturam abdicō: facesse!, Plin. Nat. 33.6: aurum ... utinam posset e vita in totum abdicari. **β**. (για άγνωστα) δείχνω ότι δεν ταυρίζω με κτ, το αποστρέφομαι, Plin. Nat. 15.135: laurus quidem manifesto abdicat ignes crepuit et quadam detestatione. **γ**. απορρίπτο, αποβάλλω, Plin. Nat. 4.31: (Penius) accipit amnem Horcon nec recipit, sed olei modo supernatantem ... brevi spatio portatum abdicat.

abdicō, -dixi, -dictum, -ēre, μτβ. [ab + dico].

1. (τεχν. όρος για οινωνούς) είμαι δυσσείωνος, δεν συναίνω, Cic. Div. 1.31: cum in quattuor partis vineam divisisset trisque partis aves abduxissent. 2. (νομ.) αρνούμαι, στερώ (το δικαίωμα κάποιου), Pompon. Dig. 1.2.24: cum animadvertisset Apprium Claudium contra ius, quod ipse ex vetere iure in duodecim tabulas transtulerat, vindicias filiae suae a se abduxisse.

abditē, επίρ. [abditus + -e]. Κρυφά, μυστικά, Ambros. Iob 1.9.29.

abditivus, -a, -um, επίθ. [abditus + -ivus]. Γεννημένος πρόωρα, Paul. Fest. 21.3: abditivi abortivi.

abditus, -a, -um, επίθ. ΠΑΡΑΘ. -tior, -tissimus [μτχ. του abdo].

1α. μακριά από τη θέα, κρυμμένος, Cic. Tusc. 5.38: namque alias bestias nantis aquarum incolas esse voluit ... non nullas abditas terraque tectas. **β**. (τόπος) απόμερος, απομονωμένος, Liv. 39.13.13: ex conspectu in abditos specus abripiant / *abditum, -i* (ουδ. ως ουσ.), απόμακρος / απομονωμένος τόπος, Plin. Nat. 8.13: pudore numquam nisi in abdito coeunt. **γ**. (έκφρ.) *in abdito* (ή *in abditum*), μυστικά, Sen. Ir. 1.1.5, Tert. Orat. 1.4. 2α. δυσπρόσιτος στη γνώση, δυσνόητος, Cic. Luc. 30: de abditis rebus et obscuris. **β**. (λόγος) σκοτεινός, εξεζητημένος, Cic. Orat. 30: ipsae illae contiones ita multas habent obscuras abditasque sententias, vix ut intellegantur.

abdō, -didi, -ditum, -ēre, μτβ. [ab + do]. ΜΟΡΦ. absdedit (= abdidit) Nov. com. 34 (εικ. αντί του absedet τον χροφ.).

1α. τοποθετώ εκτός κοινής θέας, κρύβω, σκεπάζω, Verg. A. 7.387: natam frondosis montibus abdidit, Sen. Ep. 90.17: non vetustas multa abdidit membra? / (ειδ.) εγκαθιστώ σε ενέδρα, Liv. 10.4.7: ibi abditis armatis. **β**. (αυτ. και παθ.) καλύπτομαι, κρύβομαι, Pl. Ps. 1106: ex conspectu eri si sui se abdiderunt / (για τον ήλιο) δώο, Cic. Phil. 14.27: o solem ipsum beatissimum qui, ante quam se abderet, ... vidit. **γ**. (αυτ.) (μεταφ.) είμαι βυθισμένος, αποροφημένος (σε κπ ασχολία), Cic. Fam. 7.33.2: me totum in litteras abdere. 2α. καλύπτο, περικλείω, Ov. Met. 8.25: caput abdiderat ... casside. **β**. βυθίζω,

μπήγω (ένα όπλο στο σώμα), Sen. Suas. 6.2: cum gladium in pectus abdidisset. **3.** στέλνω μακριά, εξορίζω, Tac. Ann. 2.85: ea in insulam Seriphon abdita est. **4a.** κρατό μυστικό, δεν αναφέρω κτ, Cic. Att. 2.9.1: tuos mirificos cum Publio dialogos, cum eos de quibus scribis tum illum quem abdis. **β.** αποκρύπτω το νόημα, Tib. 1.2.22: blandaque compositis abdere verba notis. **γ.** κρύβω κτ που νιώθω, Tac. Hist. 1.88: occultare et abdere pavorem.

abdōmen, -īnis, ουδ. [abdo+ -men;]. ΜΟΡΦ. abdu-men.

1. (για ζώα, ιδ. ως μεζές) το παχύ κάτω μέρος του σώματος, η κοιλιά, Plin. Nat. 8.209: hinc censoriarum legum paginae interditaque cenis abdomina, glandia, testiculi, vulvae. **2.** (για ανθρώπους) **α.** η κοιλιά, Pl. Mil. 1397: quin iamdudum gessit (sc. culter) moeche hoc abdomen adimere. **β.** η επιφάνεια της κοιλιάς, Cels. 7.4.3.B: ubi tenuis fistula abdomen perumpit. **γ.** (ως ένδειξη παχυσαρκίας) Iuv. 4.107: Montani... venter adest abdomine tardus. **δ.** (ως έδρα των ορέξεων, ιδ. της λαίμαργίας) Cic. Sest. 110: ille gurgas atque helluo natus abdomini suo non laudi et gloriae.

abdūcō, -dūxi, -ductum, -ēre, μτβ. [ab+ dūco, πρβ. ΑΕ *ἀπάγω*] ΜΟΡΦ. ενστ.: οριστ. abducit, προστ. abduce, απρφ. abducier· πρκ. abducti (= abductisti). ΣΥΝΤ. +ab(4a)/+ad(6a)/+cum(1a)/+ex(1β)/με in+at.(2a).

1a. οδηγώ, μεταφέρω μακριά, απομακρύνω (συνήθ. κτ πρόσωπο) CIL 1.7: OPSIDES ABDUCIT, Pl. Ps. 1094: is secum abduxit mulierem./ (από ή προς κάποιο μέρος) Pl. Bac. 822: abducite hunc intro atque astringite ad columnam fortiter./ (για κάποιον σκοπό) Pl. Cur. 693: abduce istum in malam crucem, Cic. Tusc. 5.91: abduxit legatos ad cenam in Academicam. **β.** αποσύρω, μετακινώ (στρατό, κάποιον από μια δραστηριότητα), Liv. 2.40.10: abductis deinde legionibus ex agro Romano. **2a.** αποσπώ, παρασύρω, παραπλανώ, Cic. de Orat. 2.40: hoc mihi proposueram, ut... hos a te discipulos abducerem, Sen. Ep. 97.12: animis... in pessima abductis. **β.** προσελκύω, γοητεύω, Sen. Dial. 9.1.10: placet honores fascisque non scilicet purpura aut virgis abductum capessere, sed ut... omnibus civibus... paratior utiliorque sim. **3.** ιδιοποιούμαι (ιδ. με βία ή απάτη), αρπάζω, Pl. As. 70: volo me patris meae similem, qui... per fallaciam quam amabam abduxit ab lenone mulierem. **4a.** διαχωρίζω, απαλλάσσω (από κτ δυσάρεστο), Cic. Tusc. 1.83: a malis igitur mors abducit, non a bonis. **β.** αποσπώ, αποτραβώ (από κάποια απασχόληση, κατάσταση), Pl. Rud. 89: vos a vobis abduxit negotiis. **γ.** εμποδίζω, Paul. Dig. 28.2.9: temporale vitium aut valetudo, propter quam abducatur homo a generandi facultate. **5a.** κάνω κάποιον να αποκλίνει, διαφοροποιώ, Cic. Ver. 3.159: etiamsi natura puerum a paternis vitis atque a generis similitudine abduceret. **β.** διαστρέφω, παρερμηνεύω (λόγια, σκέψη), Cic. Part. 108: a verbis voluntatem et sententiam scriptoris abducere. **6a.** υποβαθμίζω, υποτιμώ, Cic. Div. 1.92: ne ars tanta propter tenuitatem hominum a religionis auctoritate abduceretur ad mercedem atque quaestum. **β.** οδηγώ χαμηλότερα, προκαλώ υποχώρηση (εδάφους), Sen. Ep. 71.15: omnes hos fertiles campos repentini maris in undatio abscondet aut in subitam cavernam considentis soli lapsus abducet. **7.** (γεωγρ., για το έδαφος νησιού κτλ) **α.** υποχωρώ και σχηματίζω προς τα πίσω, Mela 3.46: duobus promunturiis evecta in altum, medium litus abducit. **β.** abductus (ab): αυτός που απέχει (από), Mela 2.104: Pharos nunc Alexandriae ponte coniungitur, olim... ab eisdem oris cursu diei totius abducta. **8.** (εκφρ.) abducere in se (για ποταμό): απορροφώ, Sen. Nat. 6.25.2: tunc effluxisse Peneon, qui paludes quibus laborabat Thessalia siccavit abductis in se, quae sine exitu stagnaverant, aquis. / abducere gradus: οπισθοχωρώ, πισωπατώ, Sil. 10.18: abscessere retro pavidique in terga relatos abduxere gradus.

abductio, -ōnis, θηλ. [abduco+ -tio].

1. βίαιη απομάκρυνση, Cod. Th. 4.8.5. **2a.** αρπαγή, απαγωγή, Dares Phryg. **4.** β. αιχμαλωσία, Ambr. Psalm. 98. **3.** αποχώρηση, απομόνωση, Vulg. Eccl. 38.20.

ābēcēdārius, -a, -um, επίθ. [a+be+ce+de+-arius].

1. σχετιζόμενος με την αλφάβητο, αλφαβητικός, Fulg. Myth. 3.10. **2.** abecedarius, -ii (ουδ. ως ουσ.), το αλφάβητο, Gloss. 2.578.14 (s.v.1).

Ābel, -āel, -ēlis ή **Ābelus, -i**, αρσ. [Eβρ., χριστ. Ε *Άβελ*]. (χριστ.) Γιος του Αδάμ, Vulg. Gen. 4.2.

Ābella, -ae (και **-lae, -ārum**), θηλ. Αβέλλα (Ε), π. της Καμπανίας, Verg. A. 7.740.

Ābellānus (Āvell- και Ābellin-), -a, -um, επίθ. [Abella+ -anus].

1. Αβελανός, από την Αβέλλα, ιδ. *nux Abellana*, φουντούκι (διάσημα για τη γεύση και το μέγεθός τους), Cato. Agr. 8.2, Col. 5.10.14, Plin. Nat. 12.100. **2. ābellana (āvel-), -ae** (θηλ. ως ουσ.), φουντούκι, Plin. Nat. 15.88, ή φουντουκιά (το δέντρο), Plin. Nat. 16.100.

Ābellinū, -i, ουδ. Αβέλλινον (Ε), π. στους Ιρπίνους της Ιταλίας, Plin. Nat. 3.63.

Ābellinātes, -ium, αρσ. [Abellinum+ -as¹]. Αβελλινάτες, οι κάτοικοι του Αβελλίνου, Plin. Nat. 3.105.

Ābellinus, -a, -um, επίθ. [Abellinum]. Αβελλινός, ο προερχόμενος ή καταγόμενος από το Αβέλλινον, Paul.-Nol. Carm. 20.68.

Abellio, -ōnis, θηλ. Αβελλίον, όν. γαλατικής θέσθητας, Inscr. Orell. 1952.

ābēmō, -ēre, μτβ. [ab+emo], Απομακρύνω, αφαιρώ, Paul. Fest. 4.30: abemito significat demito vel auferto.

ābēō, -ii (-īvi), -ītum, -īre, αμτβ. [ab+eo¹, πρβ. ΑΕ *ἀβειμ, ἀπέρχομαι*] ΜΟΡΦ. ενστ.: προστ. abei (=abi), ερωτ. abin? (=abisne?). || πρκ. και υπερσ., abi (=abii), abisse (=abiisse), abisset (=abiisset) κτλ. ΣΥΝΤ. απολ. (1a) || +απλή αυτ. (1a) / +αφ. (1a) || +ab(1β) / +ad(3) / +cum(1γ) / +ex(1β) / με in+at. (1γ) || με επιρρηματικό κατηγ. (4) / +σουπ. / +απρφ. (1a).

1a. φεύγω, αποχωρώ (από κάπου), Hor. Ep. 2.2.215: tempus abire tibi est, Liv. 21.19.11: abire finibus Volcianorum iussi. / (προς κτ μέρος), Pl. Mil. 1193: Athenas protinam abibo tecum. / (με κτ σκοπό), Pl. Bac. 900, in aedem abivit aedem visere Minervae.

β. (έκφρ.) *abire ab oculis, e conspectu* κτλ. χάνομαι από τα μάτια κάποιου, από μπρος του, Pl. Truc. 477: abite ab oculis, Pl. Am. 518: abin e conspectu meo?

γ. (καθομ.) *abi in malam rem (cum)*: άμε στα τσακίδια (μαζί σου και...), στον διάβολο (εσύ και...), Pl. Epid. 78: abi in malam rem maxumam a me cum istac condicione. / *abi hinc cum*...: άντε από δω κι εσύ και...!, Liv. 6.40.12: abi hinc cum tribunatibus ac rogationibus tuis. / *abi: i.* (υβριστικά) δρόμο!, αρκετά!, Pl. Mil. 324: abi, ludis me. **ii.** (επιδοκιμαστικά, καθησυχαστικά) άντε στο καλό!, εντάξει!, Hor. Ep. 2.2.205: non es avarus: abi. **2a.** *απέρχομαι*, αφήνω, εγκαταλείπω (κτ πρόσωπο), Liv. 24.45.6: quod si abire ab Romanis liceat, redire ad eos non liceat.

β. φεύγω από τη ζωή, πεθαίνω, Cic. Tusc. 1.74: sic abiit e vita. **3.** μεταβαίνω, Cic. Tusc. 1.32: abiit ad deos Hercules / (στον άλλο κόσμο) Pl. Cas.19: qui nunc abierunt hinc in communem locum. **4.** (με επιρρηματικό κατηγ.) **α.** αποχωρώ, φεύγω ως..., Ov. Ars 2.197: cedendo victor abibis, Verg. A. 5.305: nemo mihi non donatus abibit. **β.** ξεφεύγω, γλιτώνω, V. Max. 9.7: tantum scelus inultum abiit. **5a.** παρεκκλίνω (κυριολ.), ξεμακραίνω, Pl. Ad. 169: accede illic, Parmeno (nimium istoc abisti). **β.** παρεκκλίνω (μεταφ.), παρεκτρέπομαι, Cic. Ver. 1.114 ut ab iure non abeat. **γ.** (στο λόγο) εγκαταλείπω το θέμα μου, εκτρέπομαι, στρέφομαι προς άλλο, Cic. Div. 2.22: abeamus a fabulis, Hor. S. 1.1.108: illuc unde abiit. redeo, Sen. Con. 7.3.1 in illas cogitationes abiit. / (έκφρ.) *longe abire*: ξεφεύγω πολύ, μακρηγορώ, Cic. Fin. 2.96: audi, ne longe abeam, quid dicat

Epicurus. **6a.** *αλλάζω, μεταβάλλομαι, μεταμορφώνομαι*, Ov. Met. 1.236: in villis abeunt vestes, Cic. Sen. 80: abeunt... illuc omnia unde orta sunt. **β.** φθίνω, χάνομαι, παύω να υπάρχω, Ov. Ep. 3.141: abiit corpusque colorque, Sen. Her. F. 27: non sic abiit odia. **7.** (για άντρα) εξαφανίζομαι, εισδύω, βυθίζομαι, Pl. Trunc. 564: ea aqua omnis abeat in mare, Pl. Mer. 873: sol abit, Petr. 41.12: vinus mihi in cerebrum abiit. **8.** (για χρόνο) περνάω, γίνομαι παρελθόν, Ter. Eu. 341: dum haec dicit abiit hora. / *abiturus*, εφήμερος, Sen. Ep. 74.11: quod et pauca nobis et incerta et abitura contingant. **9.** (για καθήκον, αξίωμα κτλ) εγκαταλείπω, παραιτούμαι, Pl. Mil. 1165: quasi ex hoc matrimonio abierim, Liv. 2.25.6: consulatu abiit. **10.** (για πράξεις, καταστάσεις) **α.** εξελίσσομαι, οδηγούμαι, καταλήγω, Sen. Con. 4. pr.10: res in iocos abiit. **β.** μεταβιβάζομαι, περνάω σε, Hor. S. 2.3.218: ad sanos abeat tutela propinquos.

Abēōna, -ae, θηλ. [abeo+ -na]. Αβεώνα, θεά προστάτιδα της αναχώρησης, August. Civ. 4.21.

ābēquītō, -āvi, -āre, αμτβ. [ab+equito]. Απομακρύνομαι έφριππος, Liv. 34.31.10: ut praetores inter tumultum pavidi abequitaverint Syracusas.

aberceo → abarceo.

āberrātio, -ōnis, θηλ. [aberro+ -tio]. Καταφύγιο, παρηγοριά, Cic. Att. 12.38a.1 (3): sive hanc aberrationem a dolore delegerim quae maxime liberalis sit.

āberrō, -āvi, -ātum, -āre, αμτβ. [ab+erro¹]. ΣΥΝΤ. απολ. (3) || +ab(1) / +ad / +ex(1a) / με in+at. (2a).

1a. αποκλίνω από την κανονική πορεία μου, ξεστρατίζω, περιπλανώμαι, χάνομαι, Liv. 37.13.1: naves aberrantes ex agmine, Pl. Men. 31: puer aberravit inter homines a patre. **β.** (για σκοπό) παρεκκλίνω, αστοχώ, Cic. Lig. 19: utrisque... partim consiliis, partim studiis a communi utilitate aberrantibus. **γ.** (για σκέψη, λόγια) εκτρέπομαι, ξεφεύγω (από το θέμα ή σε νέο θέμα), Cic. Caec. 55: ne ab eo quod propositum est longius aberrat oratio. **2a.** διαφοροποιούμαι, Plin. Ep. 4.28.3: a qua (sc. similitudine) rogo ut artificem... ne in melius quidem sinas aberrare. **β.** διαφορονώ, Cic. de Orat. 2.152: a quo... homine... non aberrat oratio tua. **3.** σφάλω, αποτυγχάνω Cic. Off. 1.100: quam (sc. naturam) si sequemur duces, numquam aberrabimus. **4a.** *απαλλάσσομαι*, Sen. Cl. 1.8.2: aberrare a fortuna tua non potes. **β.** αποσπώμαι, «ξεχνιέμαι», Cic. Att. 12.138.1: scribendo dies totos nihil equidem levor sed tamen aberro.

abfēro: εσφαλμένος τύπος αντί του aufero, Cic. Orat. 158: quod etiam abfugit turpe visum est et abfer noluerunt, <aufugit et> aufer maluerunt?

abfluō, -ēre: αντί → affluo.

abfūgiō: εσφαλμένος τύπος αντί του aufugio, Cic. Orat. 158 (βλ. abfero).

abgrēgō, -āre, μτβ. [ab+grex+ -o³]. Αποχωρίζω από την ομάδα, Paul. Fest. 21.20: abgrege est a grege ducere.

ābhībēō, -ēre, μτβ. [ab+ habeo]. Κρατό σε απόσταση, απομακρύνω, Pl. Trin. 265: mille modis, Amor, ignorandus, procul abhibendust (χφφ. adhibendust) atque arpastandust.

ābhinc, επίρ. [ab+ hinc].

1. (χρον.) **α.** (για το παρελθόν) πριν από τώρα, εδώ και (κτ ορισμένο χρόνο), Pl. Bac. 388: hoc factumst ferme abhinc biennium. **β.** (για το μέλλον) από εδώ κι εμπρός, εφεξής, Pac. trag. 12: se ad ludos iam inde abhinc exerceant. **2.** (τοπ.) από εδώ, από αυτό το σημείο, Lucr. 3.955: aufer abhinc lacrimas, balatro.

ābhorreō, -ui, -ēre, αμτβ. (σπαν. μτβ.). [ab+ horreo]. ΣΥΝΤ. απολ. || +dot. / +αφ. (2β) / +ab(2) / +inter se.

1a. αποφεύγω, αποτραβιέμαι, απεχθάνομαι, Cic. Clu. 41: omnes aspernabantur, omnes abhorrebant, omnes ut aliquam immanem bestiam fugiebant. ||

(μτβ.) *απεχθάνομαι* κτ, Titin. com. 40: hanc domum abhorreo. **β.** (με άρνηση: σχήμα λιτότητας) «δεν απομακρύνομαι»: έλκομαι, Tac. Hist. 2.2: neque abhorrebat a Berenice iuvenilis animus. **2a.** αντιθέματα, εναντιώνομαι, Cic. Sest. 132: mitem hominem et a caede abhorrentem. **β.** (με άρνηση: σχήμα λιτότητας) «δεν εναντιώνομαι»: είμαι πρόθυμος, έχω έφεση για, Liv. 30.30.9: animo non abhorrente a quietis consiliis, Tac. Ann. 1.54: neque ipse abhorrebat talibus studiis. **3.** είμαι αταίριαστος, ακατάλληλος, δύσάρεστος για, Cic. de Orat. 3.66: orationis... genus habent... abhorrens ab auribus vulgi. **4a.** δεν έχω κοινά σημεία, αποκλίνο, Cic. Att. 1.20.2: a meis consiliis ratio tua non abhorret. **β.** είμαι υπεράνω υποψίας, Cic. Cael. 10: longe ab ista suspitione abhorre debet. **5.** διαφέρω, απέχω από, Cic. S. Rosc. 68: tanta temeritas ut non procul abhorreat ab insaniam.

abhorrescō, -ēre, μτβ. και αμτβ. εναρκτ. [abhorreo + -sco]. Φοβούμαι, «συστέλλομαι», Vulg. 2 Macc. 6.12.

abhorridē, επίρ. [abhorridus + -e]. Με αταίριαστο τρόπο, άκομψα, Charis. 57.5.

abhorridus, -a, -um, επίθ. [ab + horridus]. (πιθ.) Άσχημος, αποκρουστικός, Sen. Ep. 86.19: nihil habent in se (sc. hi rami) abhorridum aut triste.

abiciō, -iēci, -iectum, -ēre, μτβ. [ab + iacio]. ΣΥΝΤ. + ad(3β) / + ex(2α) / με in + αιτ. / + intra(1α) / + pro(7β).

1a. ρίχνω μακριά, εξακοντίζω, Caes. Gal. 5.48.5: monet ut tragulam... intra munitionem castrorum abiciat. **β.** απωθώ, διαλύω, Enn. Ann. 212: ut primum tenebris abiectis indalbat. **2a.** ρίχνω κάτω, σκορπίζω, Liv. 9.13.10: abiecto ex equo frumento. **β.** ρίχνω κάτω, γκρεμίζω, σκοτώνω, qua (sc. statua) abiecta basim manere voluerunt. **γ.** κάτω κάποιον να κοιτά προς τα κάτω, Cic. Leg. 1.26: quom ceteras animantes abiecisset ad pastum solum hominem erexit. **3.** (αυτ.) **α.** πέφτω, ρίχνομαι κατάχαμα, V. Max. 7.3.2: se abiecit terramque osculatus est. **β.** πέφτω στα πόδια κάποιου ως ικέτης, Cic. Phil. 2.86: supplex te ad pedes abiciebas. **4a.** καταβάλλω, ανατρέπω, νικώ, Cic. Sul. 65: agrariae legi, quae tota a me reprehensa et abiecta est. **β.** φέρνω σε απελπισία, Cic. Catil. 3.10: debilitatus atque abiectus conscientia repente conticuit. **5.** εντελιζώ, μειώνω, υποτιμώ, Cic. Att. 1.18.3: ille annus senatus auctoritatem abiecit. **6a.** πετώ κτ ως άρρηστο, Cic. Ver. 2.87: haec et alia Scipio non neglegenter abiecerat ut Verres auferre possset. **β.** *arma abicere*: πετώ τα όπλα, εγκαταλείπω τη μάχη, Caes. Gal. 4.37.4: hostes abiectis armis terga verterunt. **γ.** γράζω κτ που φορά, Cic. Red. Sen. 12: cum toga praetexta, quam omnes praetores aedilesque tum abiecerant. **δ.** (χριστ.) αφορίζω, Hier. Ep. 123.9. **7a.** εγκαταλείπω, (άταφο ένα πτώμα) Tac. Ann. 1.22: responde ubi cadaver abieceris, (έκθετο ένα παιδι) Sen. Con. 10.4: vernulas... omine infausto editos... abiciunt. **β.** εγκαταλείπω, ξεπουλώ, θυσιάζω, Cic. Planc. 79: multo citius meam salutem pro te abiecero. **γ.** εγκαταλείπω, παρατώ, διαλύω (συναίσθημα, σχέση, συμπεριφορά κτλ), Cic. Phil. 2.77: omnem se amorem abiecit illim atque in hanc transfudisse. **δ.** *vitam, animam abicere*: πεθαίνω, Cic. Att. 3.19.1: nusquam facilis hanc miserrimam vitam... abiecero. **ε.** αγνωώ, παραβλέπω, Cic. Clu. 149: abicio legem.

abiectē, επίρ. ΠΑΡΑΘ. -ius, -issime. [abiectus + -e]. **1.** παθητικά, αναξιοπρεπώς, Cic. Phil. 3.28: nec abiecte nec sine aliqua dignitate casum illum temporum et dolorem tuli. **2.** από ταπεινή καταγωγή, Tac. Dial. 8.3: sordidius et abiectius nati sunt. **3.** απρόσεκτα, ακατάλληλα, Gel. 2.6.1: nonnulli grammatici... reprehendunt (Vergilium) quasi incuriose et abiecte verbum positum in his versibus.

abiectio, -ōnis, θηλ. [abicio + -tio]. Στενοχώρια, απογοήτευση (πρβ. abicio 4β), Cic. Pis. 88: debilitatio atque abiectio animi tui Macedonia praetoria nuntiata.

abiectus, -a, -um, επίθ. ΠΑΡΑΘ. -ior, -issimus. [μτβ. του abicio].

1. απογοητευμένος, καταπονημένος, Gracch. orat. 58: matremne ut miseram... videam et abiectam? **2a.** ταπεινός, άσημος, αναξίος λόγου, Cic. Deiot. 30: vestram familiam et abiectam et obscuram e tenebris in lucem evocavit. **β.** (για ρήτορες, αγορευσεις κτλ) κοινότυπος, απλός, Cic. Brut. 2.27: verbis non quidem ornatis utebatur sed tamen non abiectis. **3.** άθλιος, ποταπός, χαμερπής, V. Max. 3.5.4: omnibus scortis abiectiorem et obsceniorem vitam exigit.

abiegnus, -a, -um, επίθ. (επίσης: **abiegnus, abiegnus, abiegnus**) [abies + -gnus (πρβ. salignus)]. Κατασκευασμένος από έλατο, ελάτινος, Enn. scen. 247: utinam ne in nemore Pelio securibus caesa accidisset abiegnia ad terram trabes.

ābies, -ētis, θηλ. [αμφιβ.]. Έλατο.

1. το δέντρο, Enn. Ann. 189: abies consternitur alta. **2.** ξύλο από έλατο, Verg. A. 2.16: equum... aedificat, sectaque intexunt abiete costas. **3.** διάφορα αντικείμενα φτιαγμένα από έλατο (π.χ. πλοίο, κουπί, δόρυ, πινακίδες γραφής, θήκη παπύρων), Verg. A. 11.667: cuius apertum adversi longa transverberat abiete pectus. **4.** είδος φυκιού, Plin. Nat. 13.137: in alto vero abies.

abietarius, -a, -um, επίθ. [abies + -arius].

1. (επίθ.) σχετιζόμενος με την ξυλεία, Paul. Fest. 25.8: abiet > ari > a negotia dicebantur, quam materiam nunc dicimus **2. abietarius, -i** (ουσ. αρσ.), ξυλέμπορος, CIL 6.9104: C ROIVS C L EROS ABIETARIUS.

ābiga, -ae, θηλ. [abigo]. (= → chamaepityus) (AE) *Χαμαιπίτυς* (είδος θάμνου), Plin. Nat. 24.29: chamaepityus Latine abiga vocatur propter abortus.

ābigētor, -ōris, αρσ. [abigeus + -tor]. Κλέφτης κοπαδιού (= → abigeus, → abactor), Paul. Sent. 5.18.1.

ābigēātus, -ūs, αρσ. [abigeus + -atus]. Κλοπή κοπαδιού, Macer Dig. 47.14.2: abigeatus crimen publici iudicii non est, quia furtum magis est.

ābigeo, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + ago]. Κλέβω (κοπάδι), Cypr. Ep. 71.2.2.

ābigeus, -i, αρσ. [abigo + -eus]. Κλέφτης κοπαδιού, Call. Dig. 47.14.3: oves pro numero abactarum aut furem aut abigeum faciunt.

ābigō, -ēgi, -actum, -ēre, μτβ. [ab + ago, πρβ. AE άπάγω]. ΣΥΝΤ. + αφ. || + ab(2γ) / + ex(1α) / με in + αιτ. (1α).

1a. οδηγώ μακριά (π.χ. κοπάδι), Var. R. 2.1.16: greges ovium longe abiguntur ex Apulia in Sannium aestivatum. **β.** αρπάζω, κλέβω, Ov. Met. 2.686: silvius occultat abactas boves. **γ.** απομακρύνω, αποπιλώνω, Plin. Nat. 16.3: non pecudem his habere... contingit omni procul abacto fructe. **δ.** (ειδικ. για μαγνητή) απωθώ, Plin. Nat. 20.2: ferrum ad se trahente magnet lapide et alio rursus abigente a sese. / (έκφρ.) *abactus* (για μάτια), βαθουλόμενος, Stat. Theb. 1.104 sedet intus subactis ferrea lux oculis. **2a.** εκδιώκω, εκφοβίζω, Liv. 2.37.9: consceleratos ab ludis abactos esse. **β.** αποπέμπω, απορρίπτω, Ov. Pont. 2.3.37: turpe putas abigi, quia sit miserandum, amicum. **γ.** αποκοπώ (κινδύνους), Enn. scen. 29: pestem abige a me. **δ.** (για αξιοματούχους) εζωθώ σε παραίτηση, Paul. Fest. 21.11-12: abacti magistratus dicebantur qui coacti deposuerant imperium. **3a.** αποτρέπω, αποθαρρύνω, Hor. Carm. 3.24.40: nec Boreae finitimum latus durataeque solo nives mercatorum abigunt. **β.** παραπλανώ, Culex 125: impia lotos, impia, quae socios Ithaci maerentis abegit. **4a.** διώχνω, ανακουφίζω, Hor. Ep. 1.15.19: (vinum) quod curas abigat. **β.** προφυλάσσω ενάντια σε, Plin. Nat. 18.160: pestem a milio scio... abigi herba. **γ.** *abigere partum*: προκαλώ αποβολή, έκτρωση, Cic. Clu. 32: quod partum sibi ipsa medicamentis abegisset.

Abii, -ōrum, αρσ. [AE *Abioi*]. Σκουθική φυλή, Curt. 7.6.11.

ābinde, επίρ. [ab + inde]. (δηλώνοντας πηγή, προέλευση) Από εκεί, P. Mich. 471.12: (h)inc abinde (sic) collexi paucum aes.

ābintellēgo, -ēre, αμτβ. [ab + intellego]. Παραλογίζομαι, Gloss. 3.45.35.

Ābila, -ae (και **Abyl-**), θηλ. Αβίλη (E). **1.** π. της Συρίας, Anton. 198. **2.** όρος της Μαυριτανίας, Mel. 1.27.

Ābilēni, -ōrum, αρσ. πληθ. [Abila, πρβ. AE *Abilēni*]. Αβιληνοί, οι κάτοικοι της Αβίλης, CIL 3.199.

Abimelech, άκλ. αρσ. [Εβρ., χριστ. E *Abimēlech*]. Ον. βασιλέων των Εβραίων, Vulg. Gen. 20.2.

abintus, επίρ. [ab + intus]. Από εδώ (= → inde), VL. Psalm. 44.14.

ābinvicem, επίρ. [ab + invicem]. «Απ' αλλήλων», Vulg. Mat. 25.32.

ābinstinc, επίρ. [ab + instinc]. Από εκεί (= → instinc), Quaerol. 9.1.

Abitinae, -ārum, θηλ. πληθ. Αβιτίνες, π. της Αφρικής, August. Bap. 7.54.

ābitio, -ōnis, θηλ. [abeo + -tio]. Απομάκρυνση, αναχώρηση, Pl. Rud. 503: quid hinc abitio? quid in navem incensio?

ābitō, -ēre (επίσης **abaeto**), αμτβ. [ab + bito]. Φεύγω, Pl. Epid. 304: ne abitas.

ābitus, -ūs, αρσ. [abeo + -tus³]. **1.** απομάκρυνση, αναχώρηση, Pl. Am. 641: plus aegri ex abitu viri, quam ex adventu voluptatis cepi. **2.** έξοδος, διέξοδος, Verg. A. 9.380: omnem abitum custode coronant.

abiudicō, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + iudico]. ΣΥΝΤ.: + ab(1).

1. αφαιρώ κτ από κπ με δικαστική εντολή, Pl. Rud. 1039: numquam... abiudicabit ab suo triobolium. **2.** απορρίπτω, Cic. de Orat. 2.102: hunc (locum) iudico esse dicendum; ubi plus mali quam boni reperio, id totum abiudico atque eicio.

abiūgō, -āre, μτβ. [ab + iugo³]. ΜΟΡΦ. απρφ. μέλ. abiugassere. ΣΥΝΤ.: + ab(1). Χορίζω, Pac. trag. 222: quae res te ab stabulis abiugat?

abiungō, -iunxi, -iunctum, -ēre, μτβ. [ab + iungo]. ΣΥΝΤ. + dot. / + ab(2).

1a. χωρίζω, απομακρύνω, αποκόπτω, Caes. Gall. 7.56.2: abiuncto Labieno atque... legionibus... vehementer timebat. **β.** (για ζώα) λύνω από τον ζυγό, Verg. G. 3.518: it tristis arator maerentem abiungens fraterna morte iuvenum. **2.** αποσπώ (από μια δραστηριότητα) Cic. Att. 2.1.3: se ab hoc refractario iudiciali dicendi genere abiunxerat. **3.** κατασκευάζω σπάζοντας ή σχίζοντας, Stat. Theb. 5.389: abiunctis regemum tabulata cavernis.

abiuratio, -ōnis, θηλ. [abiuro + -tio].

1. άρνηση ένορκης κατάθεσης, Isid. Orig. 5.26.24. **2.** (γν.) άρνηση, Ennod. Ep. 5.2.

abiurātor, -oris, αρσ. [abiuro + -tor]. Επίορκος, Cass. Var. 11.3.

abiurgō, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + iurgo]. (πιθ.) Αρνούμαι κτ κατά τη διαίτησία στο πλαίσιο μιας διένεξης, Hyg. Fab. 107.2: Ajax... postulavit a Danais ut arma sibi Achilles darent; quae ira Minervae ei abiurgata sunt ab Agamemnone et Menelao.

abiūrō, -āvi, -ātum, -āre, μτβ. [ab + iuro]. **1.** αρνούμαι παίρνοντας όρκο, Sal. Cat. 25.4: fidem prodiderat, creditum abiuraverat. **2.** αρνούμαι να δεχθώ (υποχρέωση ή καθήκον), Stat. Theb. 6.151: quam ferale putemus abierasse sacrum!

ablactatio, -ōnis, θηλ. [ablacto + -tio, πρβ. AE *άπογαλακτισμός*]. Απογαλακτισμός, Vulg. Gen. 21.8: in die ablactationis eius.

ablactō, -āre, μτβ. [ab + lacto, πρβ. AE *άπογαλακτίζω*]. Απογαλακτίζω, Vulg. 1 Reg. 1.23.

ablācuō: άλλος τύπος του → ablaqueo.

ablāqueatio, -ōnis, θηλ. [ablaqueo + -tio]. Το σκάλισμα που κάνει το χόμα αφράτο στις ρίζες των φυτών, Plin. Nat. 12.66: (murra sativa) gaudet rastris atque ablaqueationibus.

ablāqueō, -āvi, -ātum, -āre (επίσης **ablacuo**), μτβ. [ab + laqueo]. Σκαλίζω και καθαρίζω το χόμα

B, b, ουδ. ή θηλ. (ενν. littera), άκλ. «Μπε», το δεύτερο γράμμα του λατινικού αλφαβήτου, σύμφωνο. Αντιστοιχεί στο δεύτερο γράμμα του ελλ. αλφαβήτου Β,β («βήτα»). Αποδίδει ηχηρό στιγμιαίο χειλικό φθόγγο και προφέρεται ως «μπ», Lucil. 374: abibere: hic non multum est d siet an b. ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Στις επιγρ., ήδη από τον 1^ο αι. μ.Χ., και στα χροφ συγγέεται με το γράμμα V, π.χ. bixit (= vi-), Flavius (= Flav-), πρβ. Cassiod. Gram. 7.167.

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ: **1. B.**=*bonus* (καλός), *bene* (καλώς). **2. B.D.**=*bona dea* (αγαθή θεά), *bonum datum* (καλή προσφορά). **3. B.D.S.M**=*bene de se merito* ή *merita*, ο οποίος/η οποία καλώς το άξιζε για τον εαυτό του/της. **4. B.L.**=*bona lex*, καλός νόμος. **5. B.M.**=*bene merenti* (σ' αυτόν που καλώς το άξιζε), *bonae memoriae* (αγαθής μνήμης), *bona mente* (με αγαθή πρόθεση). **6. B.M.P.**=*bene merenti posuit*, τοποθέτησε γι' αυτόν που καλώς το άξιζε. **7. B.O.**=*bono opinio* (με αγαθό οϊωνό), *bona omnia* (αγαθοί οϊωνοί). **8. B.P.**=*bono publico* (ως δημόσιο αγαθό), *bona possessio* (αγαθή κτήση). **9. B.V.V.**=*bene vale, vale!*, καλώς γγίαινε, γγίαινε.

Bāal (Bahal), άκλ. ή γεν. **-alis**, αρσ. [Εβρ.]. Βάαλ (Ε).

1. είδωλολατρική θεότητα των Ασσυρίων και των Φοινίκων, Vulg. Iud. 2.13. **2.** όν. διαφόρων προσ., Vulg. 1 Par. 5.5.

Baba, -ae, αρσ. [πρβ. babio, babiger, babulus]. Μπαμάς, όν. κτ ανοήτου, Sen. Apoc. 3.4: unus erat Aururini, alter Babae, tertius Claudii.

babae, επιφ. έκπληξης ή θαυμασμού. [ΑΕ *βαβαί*]. Μπα μπα! Πω πο! Α! Pl. Per. 806: hui, babae! basilice te intulisti et facete.

babaeacālus, -ī, αρσ. [ΑΕ *βαβαί* (ή μήπως bab- {πρβ. babio, babiger};)+καλός].

1. βλάκας, κόπανος, χωριάτης, Petr. 37.10: ad summam, quemvis ex istis babaeacalis in rutae folium coniciet. **2.** κομψευόμενος, δανδής, Arn. 4.22.

Babba, -ae, θηλ. Βάβα (Ε), π. της Τυγγτανής Μαυριτανίας (ονομάζεται επίσης και Colonia Iulia Caepestrus ή Babbensis), Plin. Nat. 5.5.

babbius, -a, -um, επίθ. [άγν.]. Όν. ποικιλίας ελιάς, Plin. Nat. 15.15.

Babel, -ēlis, θηλ. [Εβρ.]. =→ Babylon, Vulg. Gen. 11.9 (στους Εβδομήκοντα: *Σύγχρσις*).

Babia, -ae, θηλ. Βαβία, π. της νότιας Ιταλίας, Plin. Nat. 14.69.

bābigēr, -ēra, -ērum, επίθ. [bab- (πρβ. babio, babulus)+-ger]. Ανόητος, κουτός, Gloss. 4.487.24.

Babilus, -i, αρσ. Βάβιλος, αστρονόμος της εποχής του Νέρωνα, Suet. Nero 36.

bābio, -īre, αμτβ. [bab- (πρβ. Baba, babulus)+-io]. Καυχίμαι, επαίρομαι, υπερηφανεύομαι, Gloss. 2.27.52.

Babrius, -ii, αρσ. Βάβριος (Ε), έλληνας μυθογράφος (1^{ος}-2^{ος} αι. μ.Χ.), Avian. Praef.

Babūlius, -ii, αρσ. Βαβύλιος (Ε), πλούσιος Ρωμαίος, φίλος του Καίσαρα, Cic. Att. 13.48.1.

Bābūlōnicus, -a, -um, Diocl. 9.14 → Babylonicus.

bābūlus, -i, αρσ. [bab- (πρβ. babio, babiger)+-ulus]. Αλαζόνιας, καυχησιάρης, Arul. Met. 4.14.

bāburrus, -a, -um, επίθ. [πρβ. babio, babiger]. Ανόητος, κουτός, μωρός, Isid. 10.31.

Bābūlo, -ōnis, αρσ. [επόμ.]. «Βαβυλώνιος» (ο «βαθύπλουτος»), πρσ. κομωδίας, Ter. Ad. 915.

Bābūlōn, -ōnis ή -ōnos (αιτ.-όνα), θηλ. [ΑΕ *Βαβυλών*].

1. π. της Μεσοποταμίας, χτισμένη στις όχθες του ποταμού Ευφράτη, πρωτεύουσα της Βαβυλωνίας, Lucil. 463. **2.** ο λαός της Βαβυλώνας ή κτ χαρακτηριστική ομάδα του, Cic. Dom. 60: (cum) alteri (consuli) Syriam, Babylonem, Persas ... ad diripiendum tradidisses. **3.** (χριστ.) (ως σύμβολο) η π. του διαβόλου, August. Civ. 17.16.2.

Bābūlōnia, -ae, θηλ. [ΑΕ *Βαβυλωνία*].

1. χώρα της Μεσοποταμίας με πρωτεύουσα τη Βαβυλώνα, Mela 1.62. **2.** η π. Βαβυλώνα, Liv. 38.17.11.

Bābūlōniacus, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *Βαβυλωνιακός*]. Βαβυλώνιος, Man. 4.580: Babyloniacas ... in undas.

Bābūlōnicum, -ī, ουδ. (συνήθ. πληθ.). [ΑΕ *Βαβυλωνικόν*]. Βαβυλωνιακό ύφανση ή χαλί, Pl. St. 378: Babylonica et peristroma tonsilia et tappetia.

Bābūlōnicus, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *Βαβυλωνικός*]. Βαβυλωνιακός, Lucr. 5.727: Babylonica ... doctrina.

Bābūlōniensis, -is, -e, επίθ. [Babylon+ -ensis]. Καταγόμενος από τη Βαβυλώνα, βαβυλώνιος, βαβυλωνιακός, Pl. Truc. 84: Babyloniensem militem.

Bābūlōni, -ōrum, αρσ. πληθ. [ΑΕ *Βαβυλώνιος*]. Οι κάτοικοι της Βαβυλώνας, οι Βαβυλώνιοι, Cic. Div. 1.93: Aegyptii, ut Babylonii ... omnem curam in siderum cognitione posuerunt.

Bābūlōnius, -a, -um, επίθ. [ΑΕ *Βαβυλώνιος*]. Σχετιζόμενος με ή καταγόμενος από τη Βαβυλώνα, βαβυλώνιος, Pl. Truc. 472: militi Babylonio.

bāca¹, -ae, θηλ. [άγν., πρβ. ίσως bacca].

1α. (μικρός, στρογγυλός) καρπός δέντρου ή θάμνου (όπως κουκουναρί, φράουλα, φρούτο με κουκούτσι κτλ), Cic. Sen. 5: in arborum baccis terraeque fructibus. **β.** (ειδ.) ο καρπός της ελιάς, ελιά, Hor. Ep. 1.16.2: fundus ... an baccis opulentet olivae. **2α.** μαργαριτάρι, Culex 68: nec Indi conchea baccas maris pretio est. **β.** κομμάτι ή χάντρα κοραλλίου, Plin. Nat. 32.22: baccas eius (sc. curalii) candidae sub aqua ac molles. **3.** κρικος από αλυσίδα, Prud. Perist. 1.46. **4.** περιττώματα (μπιλιτςες) προβάτου ή αίγας, Pall. 2.14.3.

Bāca² → Baccha.

bācālia, -ae, θηλ. [πρβ. bacalis]. Πολύκαρπη δάφνη, Plin. Nat. 15.129: bacaliam appellat hanc (laurum) quae vulgatissima est bacarumque fertilissima.

bācālis, -is, -e, επίθ. [baca+ -alis]. Καρποφόρος, Plin. Nat. 17.60: (laurus) Augusta et bacalis.

bacalusias, -arum, θηλ. πληθ. [αμφιβ.]. Ανόητες εικασίες, υποθέσεις, ανοησίες, Petr. 41.2: postquam ... omnis bacalusias consumpsit.

Bācānal → Bacchanal.

Bacānālia → Bacch-

bācar, -āris, ουδ. [bacca²+ -ar]. Δοχείο κρασιού, Paul. Fest. 28.3: bacar vas vinarium simile bacrioni.

bācārio (bacrio), είδος δοχείου, Gloss. 4.488.11.

bācārium, -ii, ουδ. [bacar+ -ium].

1. δοχείο νερού (vas aquarium), Gloss. 4.487.41. **2.** δοχείο κρασιού (vas vinarium), Gloss. 4.599.2.

Bacaschami, -ōrum, αρσ. πληθ. Βακασχάμοι, λαός της Αραβίας, Plin. Nat. 6.158.

bācātus, -a, -um, επίθ. [baca+ -atus²]. Φτιαγμένος

από ή στολισμένος με μαργαριτάρια, μαργαριτάρειος, Verg. A. 1.655: monile bacatum.

Bacaudae → Bag-

bacca¹ → baca.

bacca², -ae, θηλ. Βάκα, ισπανικό κρασί, Var. L. 7.87: vinum in Hispania bacca.

Baccanae, -arum, θηλ. πληθ. Βακάνες, π. της Ετρουρίας, Anton. 286 (s.v.1.).

baccar, -āris, ουδ. ή **baccaris, -is**, θηλ. [πρβ. ΑΕ *βάκκαρις*].

1. αταύτιστο αρωματικό φυτό, ίσως είδος κυκλάμιου, Plin. Nat. 21.29: baccar ... radices tantum odoratae est. **2.** άγριος νάρδος (αρωματικό φυτό), Plin. Nat. 12.45.

Baccāra, Βάκαρας, όν. δούλου, Mart. 6.59.2.

baccātus → bacatus.

Bacca¹ (-ē), -ae, θηλ. [ΑΕ *Βάκχη*].

1. γυναίκα της συνοδείας του θεού Διόνυσου (Βάκχου), Μαινάδα, PL. Mer. 469: Pentheum diripuisse aiunt Bacchas. **2.** γυναίκα που μετέχει σε βακχική γιορτή (στα → Bacchanalia), Βακχίδα, Pl. Aul. 408: hodie ad Bacchas veni in Bacchanal coquinatum. **3.** *Bacchae, Βάκχες*, τίτλος τραγωδίας του αρχαϊκού ποιητή Ακκίου, Paul. Fest. 414.8: <Accius> in Bacchis.

bacca² → bacca².

bacchābundus, -a, -um, επίθ. [bacchor+ -bundus]. Βακχεϊός, επιδιόδομος σε όργια (σαν τα βακχικά), στην ακολασία, «βακχικός», ακόλαστος, Curt. 9.10.27: bacchabundum agmen.

Bacchānāl, -ālis, ουδ. [πθ. Bacchanalia]. Μορφ. Baccā-. Ιερό ή τοποθεσία, όπου λατρευόταν ο Βάκχος, Βάκχειον, Liv. 39.18.7: ut omnia Bacchanalia ... per totam Italiam diruerent.

Bacchanālia, -ium, ουδ. πληθ. [Bacchus+ (an)alis (κατ' αναλογία προς το Volcanalia)]. Μορφ. Baccā-, -ium (γεν. πληθ.). Βακχανάλια (Ε) ή Βακχεία (Ε), οργιαστική εορτή του Βάκχου (τελούνταν νύχτα και μετείχαν μόνο γυναίκες: απαγορεύτηκε το 186 π.Χ. με το senatus consultum de Bacchanalibus), Cic. Leg. 2.37./(μεταφ.) (έκφρ.) *Bacchanalia vivere*, ζω οργιαστική/ακόλαστη ζωή, Iuv. 2.3: qui Curios simulat et Bacchanalia vivunt.

Bacchanālis, -is, -e, επίθ. [Bacchus+ -alis]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στο Βάκχο, βακχικός, (...) του Βάκχου, Macr. Sat. 1.4.9.

bacchantēs, -(i)um, θηλ. πληθ. [μτχ. του bacchor]. Γυναίκες που αποτελούσαν τη συνοδεία του Βάκχου, Βάκχες, Μαινάδες, Ov. Met. 3.703: Cithaeron ... bacchantum voce sonabat.

bacchar → baccar.

Bacchāria, -ae, θηλ. (sc. fabula). [Bacchus+ -arius]. *Βακχικά*, τίτλος κομωδίας του Πλάουτου, Macr. Sat. 3.16.1.

bacchātīm, επίρ. [bacchans (μτχ. του bacchor) + -im]. Όπως οι Βάκχες, βακχικά, Arul. Met. 1.13: quin ... hunc primum bacchatim discernimus.

bacchātīō, -ōnis, θηλ. [bacchor+ -tio].

1. οργιαστικές τελετές προς τιμήν του Βάκχου, Βακχεία, Hyg. Fab. 4.2: Inonem in Parnaso esse ... bacchationis causa. **2.** όργια, ακολασίες, Cic. Ver. 1.33: sileatur de nocturnis eius bacchationibus.

bacchātōr, -ōris, αρσ. [bacchor+ -tor]. Έκλυτος, ακόλαστος, Consult. Zacch. 3.8.

Bacchē → Baccha.

Bacchēis, -idos, θηλ. επίθ. [AE *Βακχίης* < *Βάκχης*]. (χαρακτηρισμός της Κορίνθου) (πρβ. → *Bacchiadae*), (...) της π. του βασιλιά Βάκχη, κορινθιακή, Stat. Silv. 2.2.34: Ephyges Baccheidos altum culmen.

Bacchēius, -a, -um, επίθ. [AE *βακχίος*]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Βάκχο, βακχικός, (...) του Βάκχου, Verg. G. 2.454: Baccheia dona.

Bacchēus, -a, -um, επίθ. [AE *βακχίος*]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Βάκχο ή τη λατρεία του, βακχικός, βακχικός, Ov. Met. 3.691: Bacchea... sacra.

bacchia¹, -ae, θηλ. → *baccia*.

Bacchia², -ōrum, ουδ. πληθ. [AE *Βακχίαι*]. Οι οργανιστικές τελετές του Βάκχου (= → *Bacchanalia*), Isid. 1.16.11.

bacchiācus, -a, -um, επίθ. [AE *βακχιακός*]. Ονομασία χοριαμβικού μέτρου, Ter. Maur. (6.403.)2608.

Bacchiādae, -arum, αρσ. πληθ. [AE *Βακχιάδαι* < *Βάκχης*]. Βακχιάδες (απόγονοι του Βάκχη, βασιλιά της Κορίνθου), αρχαία βασιλική οικογένεια της Κορίνθου (ανατράπηκε από τον Κύβηλο το 657 π.Χ.), Ov. Met. 5.407.

Bacchiās, -ādīs, θηλ. [AE(·), πρβ. *βακχιάς*]. Βακχιάς, νησί του Αραβικού κόλπου, Plin. Nat. 6.173.

Bacchiūs, -a, -um, επίθ. [AE *βακχικός*]. 1. αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Βάκχο ή τη λατρεία του, βακχικός, (...) του Βάκχου, Epp. scen. 127: Bacchico insultans modo. 2. (ως ουσ.) = *Bacchius³*, Maur. 1443: Bacchicos utrosque fugito.

bacchigēnus, -a, -um, επίθ. [Bacchus + -genus]. Αυτός που προέρχεται από ή ανήκει στον Βάκχο, (συνεκδ.) στο αμπέλι, Anth. 117.3.

Bacchina, -ae, θηλ. [AE(·)]. Βακχίνη, νησί κοντά στη Σμύρνη, Plin. Nat. 5.138.

bacchīnon (ή *baccinum*), ουδ. [πρβ. *bacca², bacar*]. Ξύλινο δοχείο, βαρέλι, Greg.-Tur. Hist. 9.28.

Bacchis¹, -īdis, θηλ. [AE *Βακχίς*]. 1. Βακχίδα, ελλ. γυναικείο όν., Pl. Bac. 53. 2. (πληθ.) *Bacchides, Βακχίδες*, τίτλος κωμωδίας του Πλάτου, Pl. Bac. 371.

Bacchis², -is, αρσ. [AE *Βάκχης*]. Βάκχης, βασιλιάς της Κορίνθου, Hier. Chron. 1060.

bacchīdōnus, -a, -um, επίθ. [Bacchus + -sonus]. Αυτός που κραυγάζει επικλήσεις του Βάκχου, Paul. Nol. Carm. 26.289.

Bacchīum, -ii, ουδ. [AE(·), πρβ. *Βακχίον*]. Νησί κοντά στην Ιωνία, Liv. 37.21.7.

Bacchiūs¹, -a, -um, επίθ. [AE *Βάκχιος*]. Σχετιζόμενος με τον Βάκχο, Βακχικός, Ov. Met. 3.518. / ουδ. πληθ. → *Bacchia²*.

Bacchiūs², -ii, αρσ. Βάκχιος. [AE *Βάκχιος*]. 1. συγγραφέας από τη Μίλητο, ο οποίος έγραψε περί γεωργίας, Var. R. 1.1.8. 2. όν. μονομάχου, Hor. S. 1.7.20.

bacchiūs³ (pes), -ī, αρσ. [AE *βακχίος*]. Μετρικός πους αποτελούμενος από δύο μακρές συλλαβές και μία βραχεία (υ— ή —υ), Quint. Inst. 9.4.82.

baccho, -āre, αμτβ. [επόμε]. «Βακχεύω», παραδίδομαι στην ακολασία, Commod. Instr. 1.32.7.

bacchor, -ātus sum, -ārī, αμτβ. αποθ. [Bacchus + -o³].

1. συμμετέχω στις οργανιστικές τελετές του Βάκχου, βακχεύω, Pl. Am. 703: Bacchae bacchanti si velis advorsariet. 2. (παθ.) είμαι τόπος βακχικών τελετών, τόπος όπου συγχύζονται Βάκχες, San. trag. 2: oppletum sono furenter... bacchatur nemus. 3a. καταλαμβάνομαι από οργανιστική μανία, μαινόμαι, διονυσιαζόμαι, Var. Men. 125: cum bacchans silvanm caedit (Aiax). β. μιλόω ασυνάρτητα, παραληρώ, Verg. A. 6.78: in antro bacchatur vates. γ. (ποιητ., για τον καιρό, τα στοιχεία της φύσεως κτλ.) μαινάζω, λυσσομανώ, Hor. Carm. 1.25.11: bacchante... vento. 4a. (για πρός.) περιπλανώμαι εκτός εαυτού, σε κατάσταση φρενιτιάδας, Ciris 167: virgo tota bac-

chatur in urbe. β. (για ζώα) τριγυρίζω εξαγριωμένος, Lucr. 5.824: omne (animal) quod in magnis bacchatur montibus.

Bacchus¹, -ī, αρσ. [AE *Βάκχος*].

1. ονομασία του Διονύσου, θεού του κρασιού και του γλεντιού, Verg. G. 4.521: nocturni... orgia Bacchi. 2. (συνεκδ.) α. το αμπέλι, Verg. G. 2.113: aperitos Bacchus amat collis. β. το κρασί, Ov. Fast. 3.301: pocula Bacchi.

bacchus², -ī, αρσ. [AE(·)]. Είδος θαλάσσιου ψαριού, Plin. Nat. 9.61.

Bacchylīdēs, -is, αρσ. [AE *Βακχυλίδης*]. Βακχυλίδης, Έλληνας λυρικός ποιητής του 5^{ου} αι. π.Χ., Amm. 25.4.3.

Bacchylīdīs, -a, -um, επίθ. [AE *Βακχυλίδειος*]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Βακχυλίδη, Serv. Gram. 4.459.19.

baccia (-ea, bachia), -ae, θηλ. [πρβ. *bacar*]. Δοχείο κρασιού, μετέπειτα κανάτα νερού, Isid. 20.5.4.

baccīballum, -ī, ουδ. [αμφιβ.] (πρβ. *baccar* και AE *ἀρβάλλος*). (καθομ. για γυναικα) Χοντρογυναίκα, χοντρομπαλού, Petr. 61.6: noveratis Melissam Tarentinam, pulcherrimum baccīballum.

baccina, -ae, θηλ. [αμφιβ.]. «Υοσκύαμος», ινδικό φυτό, Ps. Apul. Herb. 22.

baccinum → *bacchīnon*.

bācellus → *bacillus*.

Bācēnis, θηλ. Βακίνη, δρυμός της Γερμανίας (το τελευταίο τμήμα του δρυμού της Θουριγγίας, στον Μεσαίωνα *Buconia*, σήμ. Buchenau), Caes. Gal. 6.10.5.

baccēns, -a, -um, επίθ. [πρβ. ίσως AE *βάκκλος*]. Ανόητος, βλάκας (λ. που χρησιμοποιούσε ο Αύγουστος αντί του → *stultus*), Suet. Aug. 87.2.

bachia → *baccia*.

Bachylitae, αρσ. πληθ. Βαχυλίτες, αραβικός λαός, Plin. Nat. 6.158.

bācifer, -ēra, -ērum, επίθ. [baca + -fer]. Καρποφόρος, Sen. Oed. 415: hederā... bacifera. / (ειδ.) αυτός που παράγει ελιές, Ov. Am. 2.16.8: dat baciferam Pallada rarus ager.

bācillum, -ī, ουδ. [υποκορ. του *baculum*]. Μορφ. *baccillum*.

1a. μικρό ραβδί, μαστούνι, Cic. Fin. 2.33: bacillum... inflexum et incurvatum. β. λαβή (όπλου), Apul. Met. 1.4: bacillum... teli. 2. ράβδος ραβδόχου (κατ' αντιδιαστολή προς τη δέσμη ράβδων, τις → *fascēs*), Cic. Agr. 2.93: lictores non cum bacillis, sed, ut hic praetoribus urbanis anteeunt, cum fascibus.

bācillus, -ī, αρσ., Isid. 20.13.1 → *bacillum*.

Bacis, -īdis, αρσ.

1. Βοιωτός μάντης, Cic. Div. 1.34. 2. ταύρος που λατρευόταν στην Αίγυπτο (αιτ. -in), Macr. Sat. 1.21.20.

Baclanaza, Βακλανάζη, αραβική π., Plin. Nat. 6.157.

Bācōris → *Pacoris*.

bacriō, -ōnis, αρσ. [πρβ. *baca*]. Δοχείο με μεγάλη λαβή, Paul. Fest. 28.1: bacriōnem dicebant genus vasis longioris manubri.

bactērīum, -ii, ουδ. [AE *βακτηρίον*]. Μπαστούνι, ραβδί, Gloss. 5.442.26.

bactra¹ (-thra, bacithra) = → *ursa rabida*, Gloss. 5.442.39.

Bactra², -ōrum (σπαν. **Bactrum, -i**), ουδ. πληθ. [AE *Βάκτρα*].

1. Βάκτρα ή Βακτριανή, επαρχία της Παρθίας, Verg. G. 2.138. 2. η π. Βάκτρα, πρωτεύουσα της Βακτριανής, Curt. 7.4.31. 3. (μετων.) οι Βάκτριοι, Βακτριανοί, Verg. A. 8.687: ultima secum Bactra vehit. 4. (μεταφ.) η Ανατολή, Sil. 8.414: Bactris nomina ducens Casperia.

Bactrēnus (-trīnus), -a, -um, επίθ. [Bactra + -enus]. Βακτρινός, σχετιζόμενος με ή προερχόμενος από τα Βάκτρα, Apul. Met. 7.14.

Bactrī, -ōrum, αρσ. πληθ. [AE *Βάκτροι*]. Βάκτριοι, οι κάτοικοι της Βακτριανής, Mela 1.13.

Bactria (Bactriāna), -ae, θηλ. [AE *Βακτριανή*]. Ανατολική επαρχία του περσικού κράτους, Plin. Nat. 8.67.

Bactriānus, -a, -um, επίθ. [AE *Βακτριανός*]. Σχετιζόμενος με ή προερχόμενος από τα Βάκτρα, Curt. 6.6.18. / (αρσ. πληθ. ως ουσ.) οι κάτοικοι των Βάκτρων, οι Βακτριανοί, Sen. Dial. 2.13.4.

Bactrius, -a, -um, επίθ. [AE *Βάκτριος*]. Σχετιζόμενος με ή προερχόμενος από τα Βάκτρα, Ov. Met. 5.135.

bactrōpērita, -ae, αρσ. [AE *βακτροπηρίτης*]. Άνθρ. που έχει μαζί του ράβδο και δισάκι (κυνικός φιλόσοφος), Hier. Matth. 1.10.9.

Bactrum → *Bactra*.

Bactrus (-os), -ī, αρσ. [AE *Βάκτρος*]. Ποταμός κοντά στα Βάκτρα (σήμ. Dehas), Curt. 7.4.31.

bacucei, -ōrum, αρσ. πληθ. [πιθ. Γαλατ.]. = → *daemones*, Cassian. Coll. 7.32.2.

bācūla, -ae, θηλ. υποκορ. [baca + -ula]. Μικρός καρπός, Plin. Nat. 25.96: (aristolochiae genera) ferunt baculas.

bācūlum, -ī, ουδ. ή **bācūlus, -ī**, αρσ. [πρβ. AE *Βάκτρον*].

1. βάκτρο, βακτηρία, μαστούνι, ραβδί, Culex 98: baculo... nixus... pastor. 2a. ράβδος ραβδόχου (του → *lictor*), Cic. Ver. 2.5.142: licitor... converso baculo oculos misero tundere... coepit. β. ράβδος οιονωσκόπου (= → *lituus*), Liv. 1.18.7: augur... baculum... tenens, quem lituum apellarunt. 3. σκήπτρο, Curt. 9.1.30: baculum aureum berylli distinguebant.

Bacuntius, -ii, αρσ. Βακούντιος, ποταμός της Πανωνίας, Plin. Nat. 3.148.

Bacurdus, -ī, αρσ. Βακούρδος, θεότητα των Γερμανών, CIL 13.8166.

Badanatha, -ae, θηλ. Βαδανάθη, π. της Υεμένης, Plin. Nat. 6.157.

Badia, -ae, θηλ. Βάδια, π. της Βατικτής, Val.-Max. 3.7.1.

baditis, -īdis, θηλ. [πιθ. Γαλατ.]. Βαδίτις, όν. φυτού (= → *nymphaea*), M.-Emp. 33.63.

badius, -a, -um, επίθ. [πρβ. AI *buide*, «κίτρινος»]. Καστανόκοκκινος ή καστανής, Var. Men. 358: equi colore dispares... hic... badius, iste gilvus. / AE *χελιδονιαίος*, αυτός που έχει το χρώμα των χελιδονιών, Gloss. 2.27.60.

bādizō, -āre, αμτβ. [AE *βαδίζω*]. Βαδίζω, προχωρώ, Pl. As. 706: tolutum ni badizas.

badō, -āre, αμτβ. [πρβ. *bat²*]. Χάσκω, Gloss. 5.601.18.

Badua, Anton. 419 → *Badia*.

Baduhennae lūcus, αρσ. Δάσος της Βαδουήννης (στη δυτική Φρισσία της Γερμανίας, πιθ. σήμ. Holdrade), Tac. Ann. 4.73.

Baebiāna, -ae, θηλ. Βαιβιανή, τοποθεσία στην Ετρούρια, Peut. 5.5.

Baebiāni Ligures, αρσ. πληθ. [προηγ.]. Βαιβιανόι Λίγυρες, φυλή των Ιρπίνων, Plin. Nat. 3.105.

Baebius¹, -ii, αρσ. Βαίβιος, όν. ρομ. γένους (με γόνους από τον Β' Καρχηδονιακό Πόλεμο μέχρι και τους αυτοκρατορικούς χρόνους). Ειδ.:

1. Gn. Baebius Pamphilus, Γναίος Βαίβιος Πάμφιλος (ύπατος το 186 π.Χ.), Val. Max. 7.2.6. 2. M. Baebius Pamphilus, Μάρκος Βαίβιος Πάμφιλος (αδελφός του προηγ., ύπατος το 181 π.Χ.), Val. Max. 1.1.12. 3. C. Baebius Sulca, Γάιος Βαίβιος Σούλκας (δημάρχος το 111 π.Χ.), Sal. Iug. 33.

Baebius², -a, -um, επίθ. [προηγ.]. Σχετιζόμενος με ή οφειλόμενος στον Βαίβιο, (...) του Βαίβιου, ειδ. *lex Baebia*: Βαίβιος νόμος, νόμος που αφορούσε το διορισμό των πραιτόρων, Liv. 40.44.2: praetores... lege Baebia creati, quae alternis (annis) iubebat creari.

Baebro, -ōnis, θηλ. Βαιβρών, π. της Βαιτικής στην Ισπανία (σήμ. Cabra), Plin. Nat. 3.10.

Baecula, -ae, θηλ. [AE *Baícula*]. Π. της Βαιτικής στην Ισπανία, Liv. 27.18.1.

Baeculanenses, -ium, επίθ. αρσ. πληθ. ως ουσ. [Baecula + -ensis]. Βαικυλωνήσιοι, οι κάτοικοι της π. Βαίκυλα, Plin. Nat. 3.23.

Baelo, -ōnis, θηλ. Βελών, π. της Βαιτικής στην Ισπανία (σήμ. Belonia), Plin. Nat. 3.7.

Baesippo, -ōnis, θηλ. Βαισιππό(ν) (Ε), π. της Βαιτικής στην Ισπανία (σήμ. Barbate), Plin. Nat. 3.15.

Baeterrae (Bēt-, Bīt-), -arum, θηλ. πληθ. Βαίτερα (Ε) ή Βαίταρρα (Ε), π. της Ναρβωνησίας (σήμ. Béziers), Plin. Nat. 3.36.

Baetterrensis, -is, -e, επίθ. [Baeterrae + -ensis]. Βαιταρρίτης (Ε), προερχόμενος από ή κάτοικος της π. Baeterrae της Ναρβωνησίας, CIL 12.985.

Baetica, -ae, θηλ. [Baeticus]. Βαιτική, ρωμ. επαρχία της νότιας Ισπανίας (σημ. Ανδαλουσία και μέρος της Γρανάδας), Liv. 28.2.15.

baeticatus, -a, -um, επίθ. [Baeticus + -atus²]. Ντυμένος με μάλλινο ένδυμα από τη Βαιτική, Mart. 1.96.5: amator ille tristium lacernarum et baeticatus.

Baeticōla, -ae, αρσ. [Baetis + -cola]. Αυτός που κατοικεί κοντά στον ποταμό Βαίτη, κάτοικος της Βαιτικής, Sil. 1.146: vulgus Hiberum Baeticola-squae viros.

Baeticus, -a, -um, επίθ. [Baetis + -cus].

1. αυτός που συνδέεται με ή ανήκει στον ποταμό Βαίτη ή την επαρχία Βαιτική, Βαιτικός, Col. 2.10.35: in Hispania Baetica. 2. (αρσ. πληθ. ως ουσ.) οι κάτοικοι της Βαιτικής, οι Βαιτικοί, Plin. Ep. 1.7.5.

Baetigēna, -ae, αρσ. [Baetis + -gena]. «Βαιτιγενής», ο γεννημένος σε περιοχή κοντά στον ποταμό Βαίτη, Sil. 9.234: Baetigenae ... viri.

Baetis, -is, αρσ. Βαίτης (Ε), ποταμός της Ισπανίας (σήμ. Guadalquivir), Liv. 28.22.1.

baetō (ή bēto) → bito.

Baetōn, -onis, αρσ. [AE *Baitōn*]. Έλληνας ιστορικός, Plin. Nat. 6.61.

Baetūlo, -ōnis, θηλ. Βαιτουλών, ποταμός και π. της Ταρρακωνησίας (σήμ. Badalona), Mela 2.90.

Baetūlonenses, -ium, αρσ. πληθ. [Baetulo + -ensis]. Βαιτουλώνιοι, κάτοικοι της π. Baetulo, CIL 2.4606.

baetūlus, -ī, αρσ. [AE *Baitūlos*]. Είδος μετεωρικού λίθου, Plin. Nat. 37.135.

Baetūria, -ae, θηλ. Βαιτουρία (Ε), τμήμα της Βαιτικής, Liv. 33.21.8.

bafa, -ae, θηλ. [AE *Bafā*]. Ζωμός, Aric. 3.89.

Bāga, -ae, αρσ. [πρβ. *Vaga*]. Βάγας, βασιλιάς των Μαύρων, Liv. 29.30.1. / (γν.) πολεμιστής, Sil. 5.235.

Bagācum, -ī, ουδ. Βάγακο, π. των Νερβίων (σήμ. Bavay), Anton. 380.

Bagada, -ae, θηλ. Βαγάδα, π. της Αιθιοπίας, Plin. Nat. 6.178.

bāgārio → bacario.

Bāgaudae (Bāc-), -arum, αρσ. πληθ. Βαγαύδες, αγροτική φυλή της Γαλατίας, που επαναστάτησε επί Διοκλητιανού και Μαξίμιανού, Eutr. 9.20.

Bāgaudica (rebellio), επίθ. θηλ. [προηγ.]. Βαγαυδική επανάσταση (εξέγερση χωρικών/αγροτών), Eum. 4.1 (s.v.1.).

Bāgenni (ή Bage-, Vagie-, Vage-), -ōrum, αρσ. πληθ. Βαγεννοί, λαός της βόρειας Λιγυρίας, Varr. R. 1.51.2.

Bagistanēs, -is, αρσ. Βαγιστάνης, όν. Βαβυλώνιου, Curt. 5.13.

Bāgōās, -ae, αρσ. Βαγώας, Μορφ. γεν.ενικ. -ου, κλητ.ενικ. -οε. Πέρσης ευνοχός, Quint. Inst. 5.12.21. / (γν.) γυναικοδούλης, θηλυπρεπής, Ov. Am. 2.2.1: quem penes est dominam servandi cura, Bagoe.

Bagophānēs, -is, αρσ. [AE:]. Βαγοφάνης, όν. Πέρσου, Curt. 5.1.

Bāgrāda, -ae, αρσ. Βαγράδας (Ε), ποταμός της Νουμίδας (σήμ. Medlerta), Caes. Civ. 2.24.1.

Bahal → Baal.

bahis, -is, θηλ. [πρβ. AE *baīz*]. Βάγιο (κλαδί από φοίνικα), Vulg. 1 Marc. 13.37.

bāia¹, -ae, θηλ. Κόλπος, όρμος (= → portus), Isid. 14.8.40.

baia², -ae, θηλ. (πρβ. bahis) Βάγιο, Hier. Iovin. 2.13.

Bāiae, -arum, θηλ. πληθ. [AE *Baīai*]. Μορφ. δοτ. / αφ. Bais.

1. λουτρόπολη της Καμπανίας, δημοφιλές θέρετρο των Ρωμαίων εξαιτίας των θερμών πηγών της, Cic. Att. 1.16.10. 2. ιαματικά λουτρά, θερμές, Cic. Cael. 38.

Bāianum, -ī, ουδ. [Baianus]. Βαϊάνο, περιοχή των Βαϊών, Plin. Nat. 9.25: puerum ex Baiano Puteolos ... itantem.

Bāianus, -a, -um, επίθ. [Baiae + -anus]. Βαϊανός, αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στην π. Βαίης, (...) των Βαϊών, Var. Men. 549: ostrea ... Baiana.

Baiocasses, -ium, αρσ. πληθ. Βαϊοκάσσης, λαός της περιοχής της Λυών (Gallia Lugdunensis, σήμ. Bayeux), Aus. prof. 5(194).7.

Baiocassinus, -a, -um, επίθ. [Baiocasses + -inus]. Βαϊοκασσινός, αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στους Βαϊοκάσσης, (...) των Βαϊοκασσών, Greg.-Tur. Hist. 9.13.

baiōlo, -āre, Isid. 20.11.2 → baiulo.

bāiula, -ae, θηλ. [baiulus]. Παραμάνα, τροφός, Greg.-Tur. Vit. Patr. 6.

bāiulatio, -ōnis, θηλ. [baiulo + -tio]. Μεταφορά βάρους, φορτίου, Gloss. 2.494.40.

bāiulātor (bāiōl-), -ōris, αρσ. [baiulo + -tor]. Αχθοφόρός, Gloss. 2.256.35.

bāiulātorius, -a, -um, επίθ. [baiulator + -ius]. Φορητός, Cael.-Aur. Acut. 1.11.83.

bā(i)ulō (και baiōlo), -āre, μτβ. [baiulus + -o³]. Μορφ. μαρτυρείται και baiulor (Paul. Fest. 32.2).

1. φέρω, κουβαλώ, μεταφέρω στους ώμους μου (βάρος, φορτίο κτλ) (= → deportare), Phaed. 4.1.5: asinum ... baiulantem sacrinas. 2. βασιλιάς στην αγκαλιά μου, Sedul. Hymn. 3.11.3. 3. υπομένο, υποφέρω, Bened. Reg. 2.20.

bā(i)ulō (bāio-), -ī, αρσ. [άγν.].

1. αυτός που μεταφέρει φορτία, βαστάζος, αχθοφόρος, Apul. Mun. 34: baiuli ... sacrinis occupati. 2a. (ειδ.) αγγελιαφόρος, Hier. Ep. 6.1. β. ταχυδρόμος, Amm. 15.8.10. 3. αυτός που μεταφέρει τους νεκρούς, Sidon. Ep. 3.12.1. 4. αυτός που φροντίζει τα παιδιά, Hier. Ep. 3.5 (πρβ. → baiula).

bāiōnōla (-nūla), -ae, θηλ. [baiulo + -ola]. Φορητή κλίνη, φορείο, Isid. 20.11.2.

Bāius¹, -a, -um, επίθ. [Baiae]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στην π. Βαίης, (...) των Βαϊών, Ptop. 1.11.30: ah pereant Baiae, crimen amoris, aquae!

Bāius², αρσ. (μυθ.) Βάιος, ένας από τους συντρόφους του Οδυσσέα, Serv. A. 3.441.

Bāl → Baal.

bala, -ānis, επίθ. [Γερμ., πρβ. AE *phalios*]. (για άλογο) Διάστικτος με λευκό, πιτσιλωτός με άσπρο χρώμα, Ennod. Carm. 2.136.6t.

balābundus, -a, -um, επίθ. [balo + -bundus]. Αυτός που μηκάται, βελάζει, Cypr. Ep. 45.3.

Balacrus, -ī, αρσ. [AE *Balakros* ή *Balakrōs*]. Όν. ανδρός, Curt. 4.513.

bālaena → ball-

Balanaea, -ae, θηλ. [AE *Balanaia*]. Π. της Συρίας, Plin. Nat. 5.79.

bālānātus, -a, -um, επίθ. [balanus + -atus²]. Αρωματισμένος με βαλανιδέλαιο, Pers. 4.37: cum maxillis balanatum gausape pectas.

bālāninus, -a, -um, επίθ. [AE *balāninos*]. Κατασκευασμένος ή προερχόμενος από βελανίδα, (...) βελανιδιών, Plin. Nat. 13.8: balanino oleo.

bālānītēs, -ae, αρσ. [AE *balānītēs*]. Πολύτιμος λίθος σε σχήμα βελανιδιού, Plin. Nat. 37.149.

bālānītis, -īdis, θηλ. [AE *balānītis*]. Είδος καστανιάς, Plin. Nat. 15.93.

bālānus, -ī, θηλ. (αρσ.) [AE *balānos*].

1. βελανίδι, Plin. Nat. 16.21. 2. διάφοροι καρποί που μοιάζουν με βελανίδι (επίσης τα αντίστοιχα δέντρα): α. καρπός αγρυπτικού φοίνικα, από τον οποίο παράγεται βάλσαμο (γνωστός και ως → myrobalanum), Hor. Carm. 3.29.4: pressa tuis balan capillis. β. *balanus Sardinianus*, κάστανο, Plin. Nat. 15.93. γ. χουρμάς, Plin. Nat. 13.48. 3. (ιατρ.) υπόθετο, Plin. Nat. 20.43: haemorrhoidas apre <ri> re subditas pro balanis. 4. είδος οστρακόδερμου, Pl. Rud. 297: ostreas, balanos captamus. 5. ευώδης θάμνος, Plin. Nat. 13.61: ex arbore quam balanum appellavimus.

Bālāri, -ōrum, αρσ. πληθ. Βαλαροί, λαός της Σαρδηνίας, Liv. 41.6.6.

bālastrum, -ī, ουδ. Λουτρό, μπάνιο, Gloss. 4.487.43.

bālātio, -ōnis → ball-

bālātrō¹, -ōnis, αρσ. [πρβ. platea]. Γελωποιοίς, κλόουν, Hor. S. 1.2.2: mendici, mimae, balatrones.

Bālātro², -ōnis, αρσ. Βαλάτρων, επώνυμο του Σερβιλίου, Hor. S. 2.8.21.

bālātūs, -ūs, αρσ. [balo + -tus³]. Βέλασμα (ιδ. για πρόβατο), Verg. G. 3.554: balatu pecorum ... sonant tīrae.

bālaustum, -(i)ī, ουδ. [AE *balāstium*]. Ανθός άγριας ροδιάς, Col. 10.297.

balbē, επίρ. [balbus + -e].

1. άναρθρα, τραυλίζοντας, Lucr. 5.1022: vocibus et gestu cum balbe significarent. 2. δυσνόητα, ασαφώς, Var. στον Non. 80.7.

Balbīus, -īi, αρσ. Βαλβίλιος, ανδρικό όν., Cic. Att. 15.13.4.

Balbillus, -ī, αρσ. Βάλβιλλος, ανδρικό όν., Sen. Nat. 4.2.

Balbīnus, -ī, αρσ. Βαλβίνος, ανδρικό όν., Hor. S. 1.3.40.

balbō, -āre, αμτβ. [balbus + -o³]. Τραυλίζω, ψευδίζω, Isid. 10.29.

Balbūra, -ae, θηλ. Βάλβουρα, π. της Γαλατίας, Plin. Nat. 5.101.

balbus¹, -a, -um, επίθ. [ονοματ., πρβ. Σανσκρι. balbūthāh, AE *bārbāros*]. Αυτός που τραυλίζει, που ψευδίζει, τραυλός, ψευδός, Cic. de Orat. 1.260: cum ... ita balbus esset (Demosthenes) ut eius ipsius artis (sc. rhetoricae), cui studeret, primam litteram non posset dicere.

Balbus², -ī, αρσ. Βάλβος.

1. ρωμ. επώνυμο, Tac. Ann. 11.24. Ειδ.: L. Cornelius Balbus, Λεύκιος Κορνήλιος Βάλβος, υποστηρικτής του Καίσαρα (το 56 π.Χ. τον υπεράσπισε ο Κικέρων), Cic. Bell. 27. 2. όρος της Αφρικής, Liv. 29.31.7. (s.v.1.: Caelum edd.).

balbūt(t)īō, -īre, αμτβ.(Α), (μτβ.)(Β). [balbus + -tio, για την κατάλ. πρβ. caecutio].

A.1. τραυλίζω, ψευδίζω, Cels. 5.26.31.E: balbutiendo ... vix sensus suos explicant. 2. μιλω κατά τρόπο δυσνόητο, ασαφώς, Cic. Tusc. 5.75: Academicus balbutire ... desinant aperteque et clara voce audeant dicere. 3. (για πουλιά) τιτυβίζω χωρίς μέλος (αντίθ. του → canere = κελαηδώ με μέλος), Plin. Nat. 10.80: merula ... canit aestate, hieme balbutit.

B.4. ψελλίζω, Cic. Ac. 2.37: Stoicus perpauca balbutiens.

Balcēa, -ae, θηλ. Βαλκεία (Ε), π. της Μυσίας, Plin. Nat. 5.126.

Balcia, -ae, θηλ. → Baltia.

Baliaricus (Balea-), -a, -um, επίθ. [Baliaris + -icus]. Βαλιαρικός:

1. αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στις Βαλεαρίδες νήσους, (...) των Βαλεαρίδων νήσων, Laber. com. 47: gruem Baliaricum / Balarici, -orum (αρσ. πληθ. ως ουσ.), οι κάτοικοι των Βαλεαρίδων νήσων,

Plin. Nat. 8.218. **2.** προσωνύμιο του Κοΐντου Καϊκίου Μετέλλου (υπάτου το 123 π.Χ.), κατακτητή των Βαlearίδων νήσων, Cic. S. Rosc. 147.

Bāliaris (Balea)-, -is, -e, επίθ. [πρβ. ΑΕ Βαλλίαια-ρεϊς / Βαλεαρεϊς ή Βαλλιαρίδες / Βαλεαρίδες].

1. *Baliares insulae* ή απλώς *Baliares*, Βαλεαρίδες νήσοι (η Μαγιόρκα και η Μινόρκα), Liv. 28.37.5, Plin. Nat. 3.77. **2a.** αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στις Βαλεαρίδες νήσους, (...) των Βαλεαρίδων νήσων, Caes. Gal. 2.7.1: funditores Baleares... mitit. **β.** *Baliares, -ium* (αρσ. πληθ. ως ουσ.), οι κάτοικοι των Βαλεαρίδων νήσων, Liv. 28.37.6. / (επίσης, στον ενκ. ως συλλογικό όν.) Plin. Nat. 35.202.

bālēna → *balaeana*.

Balesium, -ii, ουδ. Βαλέσιο, π. της Καλαβρίας, Plin. Nat. 3.101.

Baletum, -i, ουδ. Βάλετο, ποταμός της Βρετανίας, Plin. Nat. 3.72.

balin- → *baln*.

Balinienses, -ium, αρσ. πληθ. [Balinium + -ensis]. Βαλινήσιοι, λαός του Λατίου, Plin. Nat. 3.64.

balis (αιτ. **-im**), θηλ. [άγν.]. Αταύτιστο φυτό με θαυματουργικές ιδιότητες, Plin. Nat. 25.14: reocatatum ad vitam a parente herba, quam balim nominat.

balisca, -ae, θηλ. Αμπέλι του Δυρράχου, Plin. Nat. 14.29 (s.v.l.).

baliscus¹, -i, αρσ. [αμφιβ.]. Λουτρό, μπάνιο, Petr. 42.2: non cotidie labor; baliscus (balniscus edd.) enim fullo est, aqua dentes habet.

baliscus², -a, -um, επίθ. [άγν.]. Είδος κλήματος (στα χρφ. συγγέεται με τη λ. basilicus), Plin. Nat. 14.29: baliscam Dyrrachini celebrant.

balista¹ → *ballista¹*.

Bālista² → *Ballista²*.

bālītō, -āre, αμτβ. θαμ. [balo + -ito]. Μηκόμαι, βελάζω, Pl. Bac. 1123: pastor harum dormit, quom haec eunt a pecu balitantes (s.v.l.).

bal(I)aena (ballēna), -ae, θηλ. [ΑΕ φάλλαινα]. Φάλλαινα, θαλάσσιο κήτος, Pl. Rud. 545: quaeenam ballaena meum voravit vidulum?

bal(I)aeñāceus, -a, -um, επίθ. [ballaena + -aceus]. Κατασκευασμένος από μπιναίλα, Petr. 21.2: bal-laenaceam... virgam.

ballātio, -ōnis, θηλ. [ballo + -tio]. Χορός, Gloss. 5.595.42.

ballātōr, -ōris, αρσ. [ballo + -tor, πρβ. ΑΕ Βαλλίζω]. Χορευτής, CIL 6.2265: SODALES BALLATORE<S>CYBELAE.

ballātrix, -icis, θηλ. [ballo + -trix]. Χορεύτρια, Nor. Tir. 93.32.

ballēmātia, -ae, θηλ. [ballo]. Μορφ. ον. πληθ. valematia.

1. χορός, Isid. 3.22.11. **2.** «αισχρά άσματα και παιγνίδια», Gloss. 5.596.7: valematia sunt inhonestae cantiones et carmina et iocia.

ballēmāticus, -a, -um, επίθ. [ballematia + -icus]. Χορευτικός, (...) του χορού, Isid. 3.22.11.

ballēna → *ballaena*.

Balliō, -ōnis, αρσ. Βαλλίον, όν. μαστροπού στον Ψευδόλογο του Πλάτωνα, Pl. Ps. 193. / (μεταφ.) παλιάνθρωπος, τυποτένιος, Cic. Phil. 2.15.

Balliōnius, -a, -um, επίθ. [Ballio + -ius]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στον Βαλλίονα, (...) του Βαλλίονα, Pl. Ps. 1064: ex arce Ballionia.

ballista¹ (bāli-), -ae, θηλ. [πρβ. ΑΕ βάλλα, Ε βαλλιστής, Βαλλίστρα].

1. πολεμική μηχανή που εκσφενδόνιζε βλήματα (λίθους, βέλη), βαλλίστρα (λεπτομερής περιγραφή στον Vitruvius, Tac. Hist. 4.23: excussa ballistis saxa. **2.** βλήμα (λίθος ή βέλος) που εκτοξευόταν από τη βαλλίστρα, Pl. Trin. 668: ita est amor ballista ut iacitur.

Bāllista² (Bāli-), -ae, αρσ. Βαλίστας, όρος της Λιγυρίας, Liv. 39.2.7.

ballistārium, -i, ουδ. [ballista + -arium]. Μηχανή εκτόξευσης βλημάτων (βαλλίστρα) ή ο τόπος λει-

τουργίας της, Pl. Poen. 202: quam (ballistam)... mittam e ballistario.

ballistārius¹, -a, -um, επίθ. [ballista + -arius]. Σχετιζόμενος με την πολεμική μηχανή εκτόξευσης βλημάτων (βαλλίστρα), βαλλιστικός, Veg. Mil. 3.24.

ballistārius², -i, αρσ. [πρβ. προηγ.].

1. κατασκευαστής πολεμικών μηχανών που εκσφενδόνιζαν βλήματα (βαλλίστρας), Tarr. Pat. Dig. 50.6.7(6). **2.** χειριστής βαλλίστρας, βαλλιστάριος, Veg. Mil. 2.2.

ballistia, -ōrum, ουδ. πληθ. [*ballistius < ballo, πρβ. ΑΕ Βαλλίζω]. Λεπτά που συνόδευαν το χορό, Vor. Aur. 6.4.

ballistra, Gloss. 2.28.12 → *ballista¹*.

ballistrārius → *ballistarius*.

ballō, -āre, αμτβ. [πρβ. ΑΕ πάλλω, Βαλλίζω]. Χορεύω, August. Serm. 106.2 Mai.

Ballōnīti, -ōrum, αρσ. πληθ. Βαλλονιτοί, σκυθικός λαός, Val.-Flac. 6.161.

ballōtē, -ēs, θηλ. [ΑΕ Βαλλωτή]. Είδος φυτού, ίσως μαύρο μαρρόυβιο, Plin. Nat. 27.54: balloten alio nomine portum nigrum Graeci vocant.

ballūca (bālū-), -ae και **ballux (balux), -ūcis,** θηλ. Χρυσόσκονη, Mart. 12.57.9.

balneae, -ārum, θηλ. πληθ. [ΑΕ βαλνεαί]. Δημόσια λουτρά, Cic. Cael. 62: balneae Seniae.

balneāris, -is, -e, επίθ. [balneum + -aris]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στο βαλνεαίον, το λουτρό, (...) του λουτρού ή (...) των λουτρών, Q. Scaev. στον Paul. Dig. 34.2.32.7: argentum balneae. / *balnearia, -ium* (ουδ. πληθ. ως ουσ.), τα σύνεργα / σκεύη του λουτρού, CIL 13.5708: VOLO... OMNE INSTRUMENTVM MEVM... MECVM CREMARI CVM LANCEIS... BALNEARIBVS, LECTICIS.

balneārius (και **balin-**), **-a, -um,** επίθ. [balneum + -arius].

1. αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στο μπάνιο ή τα λουτρά, Catull. 33.1: o furum optime balneario- rum. **2.** *balnearia, -iorum* (ουδ. πληθ. ως ουσ.), χώροι για μπάνιο, λουτρά, Cic. Att. 13.29.1(2): balnearia... maiora.

balneāticum, -i, ουδ. [balneum + -aticus]. (πρβ. ΑΕ Βαλνικόν, επίλουτρον) Το αντίτιμο για τη χρήση του λουτρού, Schol. Iuv. 2.152.

balneātōr (balin-), -ōris, αρσ. [balneum + -tor]. (πρβ. ΑΕ Βαλνεός) Αυτός που έχει την ευθύνη ενός λουτρούνα, λουτράρης, Pl. Poen. 703: ut balneator faciat unguentarium.

balneātōrius, -a, -um, επίθ. [balneum + -torius]. Αυτός που σχετίζεται με ή ανήκει στα λουτρά, Marcian. Dig. 33.7.17.

balneātrix, -icis, θηλ. [balneum + -trix]. Η υπεύθυνη των λουτρών, η λουτράρισσα, Petr. fig. 2.

balneō, -āre, αμτβ. [balneum + -o³]. Λούζομαι, πλένομαι, Schol. Vind. Hor. P. 145.

balneōlae, -ārum, θηλ. πληθ. υποκορ. [balneum + -ola]. Μικρά λουτρά, August. Acad. 3.4.9.

balneōlum, -i, ουδ. υποκορ. [balneum + -olum]. Μικρό λουτρό, Cic. Hort. fig. 76: primus balneola suspendit.

balneum (balin-), -i, ουδ. (συνχά ετερόκλ. πληθ. **-ae, -ārum,** θηλ.). [ΑΕ Βαλνεαίον]. Μορφ. balneus, balnia, balinio.

1. χώρος χρησιμοποιούμενος ως μπάνιο, λουτρό, λουτρονάς, Ed. pr. (Font. iur. p.222) 21.22: quotienscumque ea mulier... in balneum ibit. / *balnea, -orum* (πληθ.), (δημόσια) λουτρά, Gracch. orat. 45: in balneis virilibus. **2.** λεκάνη για το πλύσιμο του σώματος, *μπανιέρα*, Sen. Ep. 122.6: ut in ipso paene balnei limine inter nudos bibant. **3.** το νερό του λουτρού, Cic. Att. 2.3.4: balneum calferi iubebo. **4.** το πλύσιμο του σώματος, μπάνιο, Cels. 2.17.3: quandocumque non accessit (febris), balneum tutum est.

balneus, -i, αρσ., Petr. 41.11 → *balneum*.

balnia → *balnea*.

balnītor, -ōris, αρσ. [balneum + -tor]. (πρβ. ΑΕ Βαλνεός) Ο υπεύθυνος ενός λουτρού, λουτράρης, Gloss. 3.440.12.

bālō¹, -āvi, -ātum, -āre, αμτβ. [ονοματ.]. Μορφ. baelare(-).

1a. μηκόμαι, βελάζω, Var. Men. 3: mugit bovis, onis balat. **β.** *balans, -antis* (ως επίθ. για το πρόβατο), που βελάζει, Iuv. 13.233: pecudem... balantem. **γ.** *balantia, -(i)um* (πληθ. ως ουσ.), πρόβατα, Enn. Ann. 186: balantum pecudes. / (πιθ.) αιγοπρόβατα, Apul. Soc. 5: balantium vel binnientium vel mugientium greges. **2a.** μιλώ για πρόβατα, Var. R. 2.3.1: quoniam satis balatis. **β.** *χαζολογώ*, Arn. 3.39.

balō², -āre → *ballo*.

Balsa, -ae, θηλ. Βάλσα, π. της Λουσιτανίας (σήμ. Tavira), Mela 3.7.

Balsenses, -ium, αρσ. πληθ. [Balsa + -ensis]. Βαλσήσιοι, οι κάτοικοι της π. Βάλσα, Plin. Nat. 4.118.

balsāmārius, -a, -um, επίθ. [balsamum + -arius]. (για φυτό) Βαλσάμικος, βαλσαμοειδής, Plin.-Val. 3.15.

balsāmīnus (-meus), -a, -um, επίθ. [πρβ. ΑΕ όποβαλσάμινος]. Αυτός που κατασκευάζεται από ή περιέχει βάλσαμο, βαλσάμινος, Plin. Nat. 23.92: (oleum) baslaminum.

balsāmōdēs, -ēs, -es, επίθ. [ΑΕ Βαλσαμόδης]. Στην ονομασία *balsamodes casia*: κανέλα που έχει μυρωδιά βάλσαμου, Plin. Nat. 12.97: alia (casia) est balsamodes, ab odore simili appellata.

balsāmum, -i, ουδ. [ΑΕ βάλσαμον].

1a. δέντρο που παράγει βάλσαμο, βαλσαμόδενδρο Cels. 5.23.1: balsami seminis. **β.** κλαδί ή βλαστάρι βαλσαμόδενδρου, Col. 10.301: balsamum casia nectens. **2.** (συνήθ. πληθ.) βάλσαμο, αρωματικό ρητινώδες προϊόν χρησιμοποιούμενο ως μυρωδικό (σε γάμο, ταφή κά), ως θεραπευτικό, ως αναφλέξιμο υλικό, Apul. Met. 11.9: balsamo guttatim excusso.

Balsio, -ōnis, θηλ. Βαλσιών, π. της Ταρρακονησίας, Anton. 443.

baltea, ουδ. πληθ. → *balteus*.

balteārius, -ii, αρσ. [balteus + -arius]. Κατασκευαστής αορτήρων, CIL 6.31075.

balteō, -āre, μτβ. [balteus + -o³]. Ζώνω, περιζώνω, περιβάλλω, Gloss. 4.313.10.

balteōlus, -i, αρσ. υποκορ. [balteus + -olus]. Μικρός αορτήρας, Capit. Maxim. 2.4.

balteus, -i, αρσ. (επίσης **-um, -i,** ουδ.) [αμφιβ.].

1a. αορτήρας, μίαντας (συνχά διακοσμημένος), με τον οποίο αναρτώνται στον ώμο σπαθιά, φαρέτρες, εργαλεία κτλ, Verg. A. 5.313: pharetram... quam circum amplectitur auro balteus. **β.** (αστρον.) η «ζώνη» του Ωρίωνα, Germ. Arat. 233. **γ.** (αστρον.) ο ζωδιακός κύκλος, Man. 1.679: stellatus balteus. **δ.** (μετων.) χτύπημα με μίαντα, με ζώνη, Iuv. 9.112: quotiens tumoribus ulciscuntur baltea. **2a.** γυναικεία ζώνη, Luc. 2.362: balteus... astrinxit amictus. **β.** (πιθ.) ζωστήρας με μεταλλική θωράκιση χρησιμοποιούμενος ως σπλισμός, Sil. 10.180: tergo qua balteus imo sinuatur, coxaeque sedet munimen utriusque. **γ.** ζώνη Ιουδαίου αρχιερέα, Vulg. Exod. 28.4. **3.** διακοσμητική ταινία γύρω από το λαιμό και το στήθος αλόγου κτλ, Apul. Met. 10.18: me... pictilibus balteis... exornatum. **4.** λωρίδα φλοιού ιτιάς, Plin. Nat. 16.164. **5.** δεσμός, Plin. Nat. 16.174: (salices) pariunt... balteo corticis vincula. **6.** (αρχιτεκτ.) α. διάζωμα θάστρου (ημικυκλικός διάδρομος, παράλληλος προς την ορχήστρα) χρησιμοποιούμενος από τους θεατές για φτάνουν στις θέσεις τους), Calp. Ecl. 7.47. **β.** ταινία ιωνικού κιονόκρανου, Vitruv. 3.5.7. **7.** (πιθ.) κρούστα, κόρα γλυκού, Cat. Agr. 76.3.

Balthasar (-assar, -azar), άκλ. ή γεν. **-āris,** αρσ. Βαλτάσαρ (Ε) ή Βαλτασάρ (Ε), βασιλιάς της Βαβυλώνας, Vulg. Dan. 5.1.

Baltia (-cia), -ae, θηλ. Βαλτία, αρχαίο όν. της Σκανδιναβίας, Plin. Nat. 4.95.

Bālūca → *balluca*.

bālux → *balluca*.